

สารศิษย์เก่า แพทย์ ม.จ.

The Alumni Association
of PSU MEDICINE
สื่อกลางระหว่าง
ศิษย์เก่า คณะ ศิษย์ปัจจุบัน

ปีที่ 7 ฉบับที่ 13 มกราคม - มีนาคม 2547

การแพทย์ทางเลือก

สมุนไพร

สปา

สัมภาษณ์พิเศษ

ทพ.เก๋ชญานภา ภักดิ์เจริญ
นพ.โกสินทร์ แจ่มแก้วรัตนัน

สารบัญ

จากใจคนบด	3
จากนายกสมาคมฯ	3
ความเคลื่อนไหวจากสมาคมฯ	4
สัมภาษณ์ พล.ต.หญิง น.พ.กฤษณ์ จิววิญญู	4
ชุดพร้อมภาพ	10
สัมภาษณ์ น.พ.โกสินทร์ มั่งมีศรีวงศ์	12
ใครทำอะไร ที่ไหน	14
โบนัด นีทน้อย	15
บันทึกลับ(ที่ไม่ลับ)	16
ชายบุหงาเล่าเรื่อง	18
ข่าวฝาก	19

กองบรรณาธิการที่ปรึกษา น.พ.วีระพล จันทร์ดี ยิ่ง
น.พ.พิเชฐ อุคมวิวัฒน์ บรรณาธิการ น.พ.ชนกันธ์ ชูบุญ
กองบรรณาธิการ น.พ.คมกฤษ ชูนิสโร น.พ.อนุพงศ์
นิติเรืองจรัส พ.ญ.กวิมาภรณ์ อุบลชลเชษฐ์ น.พ.กิตติพงษ์
เดียนร้อย พ.ญ.ปติพร วชิรนาถกร พ.ญ.มลิวัลย์ ออซุงค์
ช่างภาพ ธาญ วาริวัจน์ ฝ่ายศิลป ญาณิ บุญมี
รูปเล่ม สุจิตต์ เรื่องเรียงกุลฤทธิ์ พิมพ์ อมร อุไรวัจน์
สุวิทย์ พันธุ์ทอง ประสานงาน สุจิตต์ เรื่องเรียงกุลฤทธิ์

คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าฯ

ที่ปรึกษาสมาคมฯ น.พ.วีระพล จันทร์ดี ยิ่ง
น.พ.พิเชฐ อุคมวิวัฒน์ น.พ.กอบปรชุณณ์ ตย์คณานนท์
นายกสมาคมฯ น.พ.กฤษีตา ชวรมคำภีร์
กรรมการสมาคมฯ น.พ.ชัช ชันติสารศาสน์
น.พ.สมชาย หังไพศาล น.พ.เกียรติศักดิ์ ราชทวีรักษ์
พ.ญ.กอบกุล ตั้งสินมั่งคง น.พ.คมกฤษ ชูนิสโร
น.พ.ชนะวัจน์ บุญเรือง น.พ.พิสิษฐ์ ศิริไพฑูรย์
น.พ.วิวัฒน์ วัฒนเมษิยวดี น.พ.รักษาย บุหงาชาติ
น.พ.ชนกันธ์ ชูบุญ น.พ.ปราโมทย์ ทานฤทธิศ
พ.ญ.ปติพร วชิรนาถกร

บรรณาธิการเขียน

ไม่ว่าจะมีคนรู้สึกเหมือนผมหรือเปล่า ว่าเวลาเราเดินทางไปเที่ยวที่ไหน หากมีคนรู้จักอยู่ในสถานที่นั้นหรือแถวๆ นั้น มันก็จะทำให้เรารู้สึกสบายใจขึ้น ยิ่งถ้าคนที่รู้จักได้มาทักทายกันหรือมาช่วยดูแลเรา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พัก ที่กิน หรือแม้แต่ที่เที่ยว เป็นต้น เมื่อต้นเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ผมได้มีโอกาสลาพักร้อนนาน เนื่องจากภรรยาต้องเดินทางมาประชุมที่กรุงเทพฯ (เป็นประจำทุกปี) เราทั้งครอบครัว พ่อ แม่ ลูก จึงเดินทางมาพร้อมกัน ตอนพักอยู่ที่กรุงเทพฯ ยามเย็นอันเป็นเวลาว่างๆ ผมก็จะนัดเพื่อนๆ ที่สนิทมาทานข้าวด้วยกัน เป้าหมายใหญ่คือพบปะสังสรรค์ เป้าหมายรองคือจะได้กินในสถานที่ที่เพื่อนๆ รับประทานความอร่อยไปด้วย แต่รอบแรกนี้เป็นกลุ่มเพื่อนๆ ที่เรียนในโรงเรียนมัธยมมาด้วยกัน กินไปก็หัวเราะกันไปในเรื่องเก่าๆ ที่ได้ประสบตอนที่เรียนมา เจอกันทุกทีก็พูดกันแต่เรื่องเดิมๆ นี่แหละ คงจะเริ่มแก่ตัวแล้วกระมัง เดียวนี้พอเจอคนที่ก็มีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นทุกที เดียวคนนี้จะแต่งงานกับใครเดือนไหนก็พากันไปกิน ปีนี้หลายคนเอาลูกไปด้วย เสียหายที่ลืมเอากล่องถ่ายรูปไป มันกำลังบุงกั้นได้ที่ จอแจมาก เดียวตัวนี้จะกินนม ดื่มน้ำที่ช่วยกินนมแม่บ้างแล้ว ตัวนี้จะวิ่งไปเล่นในสนามเด็กเล่น (ลูกสาวผมเอง) ตัวนี้จะคลานบ้าง สนุกไปอีกแบบ หลังจากนั้นก็เดินทางไปเที่ยวที่พัทยา เมื่อถึงที่โรงแรมก็รีบไปทานอาหารที่เพื่อนแยกกันที่ ที่ว่าเพื่อนแยกก็เพราะเขาไม่ได้อยู่ที่พัทยาหรอก อยู่ที่ระยองครับ เดินทางมายาก จึงเรียกเพื่อนแยก (ที่จริงน่าจะเรียกว่าเพื่อนง่าย เพราะโทรแล้วตอบรับคำผมง่ายเสียจริงๆ) เพื่อนที่แสนดีก็รีบขับรถมาหาถึงที่เลย ได้ไปกินอาหารที่รับประทานความอร่อยอีกแล้ว แถมจ่ายให้อีก (อันนี้ไม่ได้หวังไว้ แต่ท่านไม่ให้จ่าย) วันต่อมาเราก็ติดต่อกันที่ ชื่อพี่จู่ หลายท่านอาจจะรู้จัก ก็โดนตำกว่า "ไอ้จู่ มากไม่บอกล่วงหน้า กำลังจะไปต่างจังหวัดพอดี เลยไม่ได้บอกคุณแคว" ว่าไปเล่นนั่น ก็บอกไปว่า "ไม่เป็นไร บอกที่กินที่แสนโอซามา" พี่แสนเลยส่ายมือให้เป็นชุดๆ รวมทั้งการเดินทางด้วย ดีจริงๆ อยากจะบอกใครที่จะไปเที่ยวที่ไหน เมื่อศึกษาถึงเส้นทางการเดินทาง ที่พัก ที่เที่ยวแล้ว ก็อย่าลืมเพื่อนละครับ อย่างน้อยบรรณาธิการการเดินทางก็จะเพิ่มขึ้นอีกอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเก่าที่เล่ากัน (ทักแก้วเบียร์) ชีวิตการทำงาน ใครอยู่ ใครตาย ใครได้ดี หรือใครมีปัญหา ผมมีความหวังลึกๆ ว่าอยากจะให้มีเครือข่ายของเรา กลุ่มเราอยู่ตามที่ต่างๆ เวลาว่างก็จัดงานเลี้ยงสังสรรค์กันบ้าง คงจะดีไม่น้อยครับ หรือหากว่ารุ่นไหนอยากจะทำงานขึ้นมาบ้าง และจะให้พวกเรา (สมาคมศิษย์เก่าฯ) ไปร่วม (แจม) ด้วย ก็สุดแสนจะยินดีอย่างยิ่งครับ

จากใจคนบติ

ศิษย์เก่าที่รัก และคิดถึงทุกท่าน

ในช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่านระบบสาธารณสุขของประเทศ อาจจะมีประเด็นปัญหาที่ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจ หรือไปสู่ความขัดแย้งของวงการวิชาชีพแพทย์ได้ ขอให้พวกเราใช้สติและปัญญาในการพิจารณาหาเหตุผล, ผลลัพธ์ และแนวทางจัดแก้ไขข้อขัดข้องให้ผ่านไป บางปัญหา บางประเด็น โดยเฉพาะที่เกิดจากความไม่เข้าใจ เมื่อทำความเข้าใจ ก็ทำให้ปัญหาหมดไป บางปัญหาต้องใช้เวลาและการพิจารณาที่รอบด้าน ความเหมาะสมหรือสมดุล ก็ควรให้เวลาบ้าง

โอกาสที่วาระดิถีขึ้นปีใหม่ เวียนมาถึง ขออำนวยการคุณงามความดี จงบันดาลให้ศิษย์เก่าทุกคนและครอบครัว สุขกาย สุขใจ สุขจิต คิดดี พูดดี ทำดี ตลอดปี 2547 และตลอดไป

ขอให้ระลึกอยู่เสมอว่า "ศิษย์เก่า" คือ ส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

สวัสดิ์ปีใหม่

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กิตติ ล้อมภิชาติ
คณบดีคณะแพทยศาสตร์

จากนายภสมาดมาฯ

เรียน ศิษย์เก่าทุกท่าน

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ปีแพะผ่านไป ปีลิงเข้ามาแทนที่ ไม่ว่าปีนี้ลิงจะชุกชุมหรือจะดุร้าย เศรษฐกิจของประเทศไทยจะพุ่งขึ้นอย่างยั่งยืน หรือจะเป็นแค่ฟองสบู่ ชีวิตการเป็นแพทย์ของเราก็คงต้องเดินหน้าต่อไป ซึ่งส่วนมากก็คงได้ทำงานดูแลคนไข้ทั้งกลางวันและกลางคืน บางท่านก็ต้องทำงานวิชาการ บางท่านก็ทำงานในอาชีพอยู่ในวงการแพทย์ แต่ไม่ได้ตรวจผู้ป่วยแล้ว ส่วนน้อยก็เปลี่ยนวิถีชีวิตทำงานนอกสายวิชาชีพแพทย์ ทางเดินของพวกเรามีหลากหลายมากมาย ทางสมาคมศิษย์เก่าฯ พยายามที่จะเป็นสื่อกลางของศิษย์ทุกๆ รุ่น ทุกสายงาน ประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์กรรมการสมาคมฯ และอาจารย์อาวุโสจะไปที่จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยต้องขอขอบคุณท่าน สสจ.นครศรีธรรมราช (พันพพร ช่อนกลิ่น) ที่ได้ประสานงานให้เป็นอย่างดี

สำหรับสารศิษย์เก่าฯ ฉบับนี้ก็มีบทสัมภาษณ์ศิษย์เก่าที่น่าสนใจสองท่าน ผมอยากให้ศิษย์เก่าทุกๆ ท่านมีความรู้สึกที่สมาคมฯ เป็นของพวกเราทุกคน และพร้อมที่จะร่วมแรงร่วมใจสร้างความสามัคคีในหมู่แพทยศาสตร์ สงขลานครินทร์ ถ้าหากมีสิ่งใดที่คณะกรรมการสมาคมฯ จะช่วยเหลือได้ อย่างล่งเลที่จะส่งข่าวให้เราทราบ ผมและทุกๆ คนในสมาคมฯ ยินดีเสมอครับ....

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กฤษา ธรรมคำภีร์
นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์

ความเคลื่อนไหวจากสมาคมฯ

ส่งท้ายปีเก่า...คนเก่าไป...คนใหม่ก็มา-ครับ

อากาศช่วงนี้ดีขึ้นมาก ไม่ชุ่มฉ่ำเหมือนเดือนที่ผ่านมก พวกเราชาวทศใหญ่ค่อนข้างเป็นพวกหวาดระแวง และวิตกกังวลค่อนข้างมากเกี่ยวกับน้ำ พอฝนตกติดต่อกันสองสามวันคราใดใจก็รำๆ จะชนของอยู่เรื่อย คนนอนใกล้กันยิ่งเป็นโรคหวาดผวาทันที มีอยู่คืนหนึ่งเขาไม่ได้นอนทั้งคืน มัวแต่ทำตัวเป็นการมอๆ นิ่งกอดเข้าดูระดับน้ำอยู่หน้าบ้าน ซึ่งก็ได้ผลสมใจ ด้วยเหตุที่น้ำเข้ามาทางหลังบ้าน

ผมขับรถทุกวันฟังวิทยุก็เดือนอยู่ตลอดเวลาทำให้ดูธง ถ้าหากธงเขียวก็แสดงว่าน้ำไม่มก หากธงเหลืองแสดงว่าให้ระวังเตรียมตัวกับข้าวของ หากธงแดงแสดงว่าต้องรีบอพยพโดยด่วน คนนอนใกล้กันก็ส่งนัยสังหนาวาให้คอยดูธง แล้วโทรศัพท์รายงานทางบ้านเป็นระยะจะได้เตรียมตัวถูก ขัปรถมตั้งแต่ทศใหญ่ในจนเข้ามาใน ม.อ. แต่ละบริเวณก็ขึ้นสีธงไม่เหมือนกัน เหมือนฝนตกไม่ทั่วฟ้า น้ำท่วมไม่ทั่วเมือง ประเดี่ยาเขียว ประเดี่ยาเหลือง บางแห่งก็เปลี่ยนสีวันละสองสามครั้ง บางแห่งที่น้ำยังไม่นองก็ยกธงเหลือง ตามได้ความว่าให้ระวังไว้ก่อน เนื่องจากน้ำของอำเภอสะเตกากำลังเคลื่อนตัวมา บางแห่งน้ำเข้าบ้านเรียบร้อยแล้วก็ยังเป็นธงเขียว เราก็พาซื้อ รายงานเป็นระยะจนที่บ้านลับสนโทรกลับมามากกว่าขอยกธงขาว ไม่ต้องรายงานแล้ว

สำหรับการประชุมครั้งที่ผ่านมของสมาคมฯ ในเดือนพฤศจิกายน ทางนายกสมาคมฯ คือคุณหมอมกริธา ก็ได้อธิบายทิศทางการทำงานของสมาคมในเป็นหน้า ซึ่งคงเน้นหนักไปในด้านการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหมู่ศิษย์เก่า การติดต่อสื่อสารเพื่อทราบข่าวคราว และร่วมมือกันในการสร้างคุณประโยชน์แก่สังคมท้องถิ่น

สมาคมฯ มีแผนที่จะพบปะกับศิษย์เก่าตามจังหวัดต่างๆ คงเริ่มจากจังหวัดใกล้ๆ ก่อน นำทีมตีเมืองโดยท่านนายกสมาคมเอง เพื่อกระชับความสัมพันธ์กับพรรคพวกใกล้เคียง ประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ จังหวัดแรกคงเป็นนครศรีธรรมราช ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงที่น้องแพทย์ท่านใดสนใจร่วมมงานกับสมาคมฯ ก็ติดต่อกลับมาได้นะครับ

ผมก็ถือโอกาส.....ขอรายงานตัวในฉบับนี้เป็นฉบับแรกเลยครับ

นายแพทย์รักษาย บุททชาติ เลขาธิการสมาคมฯ

สัมภาษณ์พิเศษ

บทสัมภาษณ์โดย : บ.พ.ธนพันธ์ ชูบุญ

ย้อนหลังกลับไปหลายปีมาแล้ว ช่วงที่กำลังเป็นนักศึกษาแพทย์ผู้มีความใฝ่ฝัน ทะเยอทะยาน อยากเป็นหนุ่มเป็นนี่ ตอนเรียนมาของออร์โธฯ ก็อยากเป็นหมอออร์โธฯ ตอนเรียนมาของหู คอ จมูก ก็อยากเป็นหมอมหู คอ จมูก สุดท้ายผ่านกองสุติฯ ก็อยากเป็นหมอสูติฯ อีก และก็จบลงตรงนั้น ย้อนกลับไปอีกนิด เคยคิดแม้กระทั่งว่าจะออกมาเป็นหมอแล้ว ถ้าไม่ได้เรียนต่อ ก็คงจะไปทำงานในชุมชนใกล้ๆ จะได้มีเวลาไปเยี่ยมบ้านของชาวบ้านในละแวกโรงพยาบาล แบบว่าตกเย็นแล้วไม่ต้องทำกับข้าวเอง ถ้าบ้านใครก็ทานที่บ้านนั้น ตอนเย็นๆ อากาศดีๆ ก็จั่งนั่งเขียนหนังสือ อยากแต่งหนังสือขาย เล่าเรื่องราวของตัวเองให้คนอื่นอ่าน คงนึกไปว่าเรื่องของตนเองน่าจะน่าอ่านเต็มทีกระมัง เพื่อนแพทย์ส่วนหนึ่งมองกันว่าหลังเรียนจบจะเรียนต่อในสาขาที่รักเลย บางคนไปทำธุรกิจส่วนตัวจนร่ำรวย บางคนแก้ปัญหาโดยการยึดสิ่งที่รักเป็นงานอดิเรก สารศิษย์เก่าฯ ฉบับนี้จะเล่าเรื่องราวของคุณคณ 2 ท่าน ที่หลังจากจบการศึกษาไปแล้วได้ทำงานในสิ่งที่ตนรักจะทำและตรงกับความถนัด และดูเหมือนว่าจะไปได้สวยเสียด้วย

สารฯ : สวัสดีครับคุณหมอมอเพื่อธนาภา กรุณาช่วยเล่าถึงช่วงชีวิตขณะที่กำลังเป็นนักศึกษาแพทย์ที่ ม.อ. หน่อยครับ

พ.ญ.เพื่อธนาภา : ชีวิตนักศึกษาแพทย์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ม.อ.) ในช่วงต้นๆ นั้น ยังไม่มีอะไรโลดโผนมากมายนัก เนื่องจากเป็นมหาวิทยาลัยเปิดใหม่ๆ เป็นสังคมเล็กๆ ยังไม่มีผู้คนมากมาย เพราะ ม.อ. ศูนย์ทศใหญ่นี้ มีเปิดสอนเพียง 3-4 คณะเท่านั้น ได้แก่ คณะแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาการจัดการ ส่วนศูนย์ปัตตานี ก็จะเป็นทางด้านศึกษาศาสตร์ ครุศาสตร์ เป็นต้น

ชีวิตนักศึกษาในช่วงนั้น ดูเหมือน "ถูกปล่อยเกาะ" มีความสงบเงียบ ไม่มีความแออัด อากาศดีมก ธรรมชาติที่ยังบริสุทธิ์ ว่างวัง มองไปเห็นแต่ภูเขา คอหงส์ ป่าบางพารา ทำให้รู้สึกเหงา สงบ เพราะพักอยู่แต่ในหอพักที่มีเพียงแม่บ้านคอยดูแล มีห้องอาหาร มีฝนตกชุกหนาแน่นตลอด ถ้าจะถามต้องถามว่ามีเดือนใดบ้างที่ฝนไม่ตก ทำให้นักศึกษาในช่วงนั้นมีแฟนถือร่วม

*****

แพทย์หญิงเพ็ญภา ทรัพย์เจริญ
ผู้อำนวยการสถาบันการแพทย์แผนไทย
กรมการแพทย์

*****

ทางร่วมกันเป็นส่วนใหญ่ บางคนสะสมรุ่มสวยๆ สำหรับผู้ชายก็นิยมใช้ร่มเงินแดงขนาดใหญ่ๆ สีดำ นักศึกษาช่วงนั้นจะมีกิจกรรมเล็กๆ ไม่มาก เก้าที่จำได้ในช่วงนั้นมีกิจกรรมใน 2 ลักษณะ ได้แก่

- 1) กิจกรรมทุนนิยมจำ ค่อนข้างเป็นสังคมไฮโซ มีกิจกรรมการลีลาศ วงดนตรี กีฬาประเภทต่างๆ มีสนามกว้างขวางมาก และที่สำคัญในตอนนั้น คือ มีแหล่งช้อปปิ้ง เพราะที่เมืองหาดใหญ่เป็นศูนย์รวมของสินค้าและความบันเทิง ที่ทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสมาเดินเที่ยวในยามเย็น หาซื้อของกินของใช้ โดยพากันนั่งรถตุ๊กๆ ออกมาเที่ยว สำหรับนักศึกษาชายก็ชอบเที่ยวมากมีทุกรูปแบบ
- 2) ยังมีกิจกรรมอีกอันหนึ่งที่เกี่ยวข้องกันอย่างเฉียบๆ ในช่วงนั้น ช่วงปี 2514-2516 ช่วงนั้นจะมีความเข้มข้นทางการเมืองมาก เพราะมีสังคมคนจน คนยากไร้ ชาวนา ชาวไร่ ที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากกลุ่มคนของรัฐ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคใต้จะมีความรุนแรงมาก มีการปฏิเสชและขัดแย้งกับนักปกครองจากส่วนกลางมาก มักมีคดีทะเลาะ คดีการฆ่าเผาลงในถังแดงอยู่บ่อยๆ ชาวไร่ ชาวนาบางคนออกมาเรียกร้องสิทธิและความเป็นอยู่ด้านเศรษฐกิจ ก็จะถูกหมายหัวจากทางการ ความไม่เข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาและศาสนา ทำให้เกิดความไม่เข้าใจทางการเมืองอย่างมาก รวมทั้งที่กรุงเทพฯ ด้วย ก็มีภาวะความเครียดสูงมาก และในที่สุดนำมาซึ่งเหตุการณ์ 14 ตุลาฯ ช่วงนั้นจำได้ว่าเรียนอยู่ปีหนึ่ง ช่วงปิดภาคเรียน และต้อง

มีการมาร่วมประท้วงโดยตัวแทนนักศึกษาและสมพันธ์นักศึกษาแห่งประเทศไทย ซึ่งคนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการประท้วงสังเกตเห็นจากการที่นั่งรถไฟกลับบ้านมากรุงเทพฯ และมีกระแสข่าวมาเป็นระยะๆ ว่ามีการตั้งแถวทหารยืนถือปืนตามสถานที่ต่างๆ รวมทั้งหัวลำโพง และเมื่อขบวนรถไฟมาถึงหัวหิน ก็ทราบว่าคุณที่นักศึกษานั่งมานั้นถูกตัดออก และถูกต้อนไปพักในรีสอร์ทที่หัวหิน พวกเราดราม่าวิกรม 14 ตุลาฯ จะเห็นว่าชีวิตนักศึกษาในช่วงนั้นมีทั้งสนุก ตื่นเต้น และน่าจดจำไปนาน และในที่สุดก็มีผู้ปกครองนักศึกษาทยอยมารับลูกกลับบ้าน และดิฉันเองก็นั่งรถกลับบ้านพร้อมเพื่อน เนื่องจากไม่มีผู้ปกครองมารับ และในช่วงนั้นความคิดทางการเมือง เราไม่มีในหัวสมองเลยมีความบริสุทธิ์ทำสิ่งต่างๆ ตามรุ่นพี่ รุ่นพี่เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้ฟังก็ทำให้รู้สึกโกรธเกลียดรัฐบาลที่มีความโหดร้ายกับประชาชน ชาวนา ชาวไร่ มาก และเกิดความรู้สึกคล้อยตามบ้างกับลัทธิการเมืองแบบต่างๆ ดังนั้นจะเห็นว่าชีวิตนักศึกษาในช่วงนั้นมีกิจกรรมต่างๆ มากมาย ทั้งสนุกสนาน ตื่นเต้น กีฬา ดนตรี การเมือง ที่รุ่นพี่พาไปประท้วง และการออกค่ายไปศึกษาวิถีชีวิตของชาวบ้าน นั่งคุยเสวนากับชาวบ้าน เราเรียกว่าอาสาสมัครเผยแพร่ประชาธิปไตย คำไหน นอนนั้น ให้ความรู้แก่ประชาชน ทำให้ทราบความเข้มข้นของชาวบ้านที่ได้รับการกดขี่ข่มเหงจากชนชั้นปกครอง และจนในที่สุดเหตุการณ์ 14 ตุลาฯ ก็สิ้นสุดลง และก็ได้กลับไปเรียนอีกครั้ง

สารา : ทราบมาว่าพี่เป็นนักกิจกรรมด้วย

พ.ญ.เพ็ญภา : ในช่วงของการเรียน มีกิจกรรมต่างๆ มากมาย นักศึกษาเป็นขบวนการประชาชน ชาวบ้าน และตัวเองเป็นคนที่เป็นเบื้องหลังการเรียนในชั้นเรียน และชอบโดดร่มไปทำสิ่งต่างๆ เช่น การออกมาร่วมประท้วงตามกระแสของรุ่นพี่ เมื่อเกิดเหตุความไม่พอใจเพราะกระแสต้านการเมืองยังไม่หมดไป อีกทั้งมีการออกกิจกรรมไฮปาร์คกับรุ่นพี่ และที่ประทับใจก็คือการร่วมกิจกรรมวงดนตรี "ตะวัน" ซึ่งเน้นเพลงเพื่อชีวิต เป็นการรวมกลุ่มของนักศึกษาแพทย์ 5 คน ได้แก่ หมอสุวิรัตน์ อูสกุลรัตน์ เป็นมือหริด หมอจตุรงค์ ธีระภนา เป็นมือกลอง หมอวิระพล จันทรดียิ่ง เป็นมือออร์แกน และหมอชิต บุญมงคล เป็นมือเบส และตัวดิฉันเองเป็นนักร้องและโฆษก โดยนำเพลงที่สร้างสรรค์ของมหาวิทยาลัยมาร้อง รวมทั้งเพลงที่แต่งเองจำนวนหนึ่ง และเป็นเพลงเพื่อชีวิตต่างๆ ด้วย มีการรวมทีมออกไปทำกิจกรรมตามสถานที่ต่างๆ ตามโรงหนัง ไปเล่นดนตรี ร้องเพลงให้ประชาชนฟัง ซึ่งชาวบ้านชอบมากเลย เพราะเป็นเพลงที่กินใจ ซาบซึ้ง พูดถึงความทุกข์ยากของชาวบ้าน ชาวไร่ ชาวนา เน้นการปลุกใจ ให้ลุกขึ้นมาต่อต้านชนชั้นนักปกครองที่เอาเปรียบประชาชน ที่นักร้องเองก็พอใจ สะใจที่ได้ร้องเพลงทั้งไพเราะและมีความหมายที่ดี เป็นกันเอง ซึ่งก่อนที่จะออกไปเล่น ก็จะมีการซักซ้อม มีห้องซ้อมเพลงกันหลังเลิกเรียน ซึ่งก่อนหน้านั้นจะมีวงดนตรีที่มีแสง สี เสียง แบบวงลีลาศที่สนุกสนานรื่นเริง นักศึกษาให้ความสนใจมาก

๖๖ มีการออกไปศึกษาชีวิตจริงของชาวหาดใหญ่ ชีวิตชาวสลัม และได้มีโอกาส ไปศึกษาชีวิตอันขมขื่นรันทดของชาวช่องทุกรูปแบบ ทุกระดับ ๙๙

และเมื่อกลายเป็นนางดนตรีแบบไฮปาร์คแล้ว ก็ยังมีนักศึกษาที่ให้ความสนใจเป็นจำนวนมากอีกเช่นกัน มาร่วมฟังสนุกสนานเต็มไปหมด เช่น เพลงพิราบขาว คนกับควาย ชานา เป็นเพลงปลุกระดมจิตใจเกิดความคลึกคอง และมีการพูดไฮปาร์คสลับร้องเพลง ซึ่งในระยะแรกพูดไม่ได้ดีนัก แต่หลังจากได้ฝึกฝนบ่อยๆ พร้อมทั้งศึกษาข้อมูลมากพอ ก็จะพูดได้ดี จะพูดเกี่ยวกับเรื่องใดก็ต้องศึกษาเรื่องนั้นเป็นอย่างดี อ่านเรื่องที่เกี่ยวข้องมากๆ และเมื่อเวลาพูด ก็จะพูดได้ดี ไหลออกมาเหมือนสายน้ำ การพูดต้องพูดแบบเข้าใจ สร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ฟังเป็นระยะๆ ไม่พูดคำหยาบ หากแต่พูดคำที่กินใจ จริงใจ การพูดบ่อยๆ ต่อหน้าคนจำนวนมาก นับว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีจริงๆ และคิดว่า หากเราไปเรียนที่อื่น อาจจะไม่ได้รับประสบการณ์ที่ดีแบบนี้ก็ได้ ในที่สุดก็พบกับบรรยากาศพูดให้คนฟังเป็นร้อยเป็นพัน และก็เป็นหมิ่น

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมอื่นๆ ด้านวิชาการบ้าง โดยชักชวนรุ่นน้องมาร่วมทำกิจกรรมวิชาการ จัดตั้งชมรมวิชาการ ทำงานด้วยการศึกษาจากความเป็นจริงของสังคม มีการออกไปศึกษาชีวิตจริงของชาวหาดใหญ่ ชีวิตชาวสลัม และได้มีโอกาสไปศึกษาชีวิตอันขมขื่นรันทดของชาวช่องทุกรูปแบบ ทุกระดับ โดยได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานโรคหาดใหญ่ ทำให้ได้เห็นชีวิตอันเจ็บปวดของผู้หญิงเห็นการก้ำกัญเหยี่ยงทาส เด็กๆ อายุ 14-15 ปี ถูกพ่อแม่ขายมาต่างๆ ที่ยังมีควาน้ำตาอาบแก้ม บางคนแม้ยังดูเด็ก แต่ใบหน้าก็มีการแต่งแต้มสีพองประมาณ ถูกขายตัวเบ็ดบริสุทธีไปแล้ว และทำงานหนักมากขึ้น มีแมงดาคอยคุมพาไปขาย และนำกลับมาขังไว้ บางแห่งเราได้เห็นสภาพที่ค่อนข้างเป็นอิสระ แต่มีเวทดาใบหน้าที่แห้งผาก คิ้วขมวด มีชุดสวยๆ มีความกระตือรือร้น และในรูปแบบสุดท้ายที่ได้เห็น มีลักษณะเป็นบ้านหลังๆ มีแมงดาประจำคอยคุมดูแล ออกหากินโดยอิสระ มีชีวิตที่อิสระพอสมควร และกำลังหาทางไปไถยเงินในต่างประเทศ

เป็นความจริงที่ได้เห็นสภาพที่ไม่เป็นธรรมต่อภาพลักษณ์ของผู้หญิง ความไม่เท่าเทียมกันในสังคม ยิ่งทำให้ใจเรารู้กรุ่นร้อนแรงทางการเมืองมากขึ้น มีความรู้สึกที่ว่าทำไมผู้หญิงต้องถูกทำร้าย ทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีเหยี่ยงทาสเช่นนี้ และกลุ่มคนที่เป็นเจ้าของก็ไม่ใช่คนไทย เป็นญี่ปุ่นบ้าง สิงคโปร์ มาเลเซีย จีน ซึ่งมากอาศัยแผ่นดินสยามทำมาหากิน และเป็นที่มาของปัญหาสังคม ปัญหาสุขภาพต่างๆ ความรุ่มร้อนในดวงใจยังมีมากขึ้น ทำให้สนใจปัญหาบ้านเมืองมากขึ้น รู้สึกตำหนิการพัฒนาประเทศที่ผิดพลาด แก้ปัญหาความยากจนไม่ได้ และหละหลวมปล่อยสังคมให้พอนะ กัดซี่มึงหงสตรีนละเด็ก

เรามีโอกาสได้ไปออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ สักรวจด้านเวชศาสตร์ชุมชน ทดลองบทบาทเป็น ผสส. อสม. และเจ้าหน้าที่สาธารณสุข รวมทั้ง ผอ.โรงพยาบาล ซึ่งได้เรียนรู้รับผิดชอบดูแลชีวิตของประชาชน ทำให้เข้าใจและชอบมาก มีความสุขมาก และช่วยเหลือแนะนำดูแลด้านสุขภาพแก่คนเหล่านั้น ได้เรียนรู้ปัญหาแบบองค์รวม และลักษณะดังกล่าวจึงทำให้ชอบงานสุขศึกษา มีโอกาสได้แต่งเพลงให้สุศึกษาสอนประชาชน การฉายหนังกลางแปลงเรื่องต่างๆ พร้อมมีการพากษ์หนังด้วย ซึ่งทั้งสนุกทั้งได้รับความรู้ด้วย ทำให้เข้าใจว่างานสุขศึกษามีความสำคัญมาก ทำให้ได้แต่งเพลง เขียนบทความเรื่องราวต่างๆ ที่ได้พบได้เห็น และในที่สุดก็

ได้รวบรวมไว้ใช้ประโยชน์ในช่วงที่ทำงาน นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมของชาวหอ โดยได้รับมอบหมายให้เป็นประธานหอพัก ดูแล มีการจัดทำกฎระเบียบวินัย กติกาในการอยู่หอพัก บริหารจัดการเหมือนแม่บ้าน มีบางช่วงที่ชีวิตโลดโผนเพราะต้องบินหอพักไปร่วมประชุม ประทับ ในโอกาสต่างๆ บ้าง เนื่องจากกินเวลา ซึ่งอาจทำผิดระเบียบบ้าง เพราะความจำเป็น

สารา : เคยถูกลอบยิงมาแล้วด้วย

พ.ญ.เพ็ญนา : ในระยะต่อมาชีวิตมีความเข้มข้นมากขึ้น มีการประท้วงแสดงความไม่พอใจของฝ่ายการเมืองกับฝ่ายนักวิชาการ เพราะบทบาท/กิจกรรมของนักศึกษาเริ่มมากขึ้น บางคนไม่เห็นด้วยกับนักศึกษา และเห็นว่านักศึกษาชักทำอะไรมากเกินไปแล้ว ควรเรียนหนังสือ ซึ่งระยะใกล้ๆ 6 ตุลาคม มีการประท้วงบ่อยมาก วงดนตรี "จะวัน" ก็ยังออกแสดงเป็นระยะ และร่วมงานประท้วงทุกนัด และเหตุการณ์ที่ทำให้จดจำไม่เคยลืมเลย ก็คือบริเวณหลังสถานีรถไฟหาดใหญ่ที่เป็นลานโล่ง มีสนามหญ้า ทำให้สามารถจัดเวทีชุมนุมกัน แสดงพูดปราศรัยต่างๆ ให้คนฟังจำนวนมากได้ ในช่วงนั้นกลุ่มนักศึกษาถูกสลายเป็น 2 กลุ่ม มีกลุ่มกระหิงแดง

“ ฝ่ายชายเข้าใจผิด ไปรอชนเข้าป่าที่สถานีรถไฟ ส่วนฝ่ายขวาที่เป็นทหาร ก็มาดักรอจับผู้นำนักศึกษา นักดนตรีที่หอพัก ชีวิตอยู่บนทางสองแพร่ง ”

ซึ่งพวกอาชีวะกลายเป็นแรงต้านนักศึกษา ซึ่งได้ยินอยู่เสมอว่า กลุ่มกระหังแดงยกพวกทะเลาะตีกันกับกลุ่มนักศึกษายูบย่อยๆ ใน กรุงเทพฯ ก็มีความดุเดือดเช่นกัน และแล้ววันนั้นบนเวทีบริเวณ หลังสถานีรถไฟหาดใหญ่ ก็มีเสียงปืนสาดขึ้นมาจากเวทีจำนวน หลายนัด นักศึกษาทุกคนตื่นตื่นตกใจ ล้มกลิ้งลงเพื่อหลบกระสุน และเมื่อเสียงปืนเงียบลงเสียงดนตรีก็ดังกระหึ่มขึ้นอีกอย่างอีกเต็ม ทำททยมาก นักร้องนักดนตรีชาวไฮปาร์คก็ไม่มีความรู้สึกหวาดกลัว ใดๆ เลย ส่วนตัวแล้วเรารู้สึกโกรธและแค้นร้อน และเห็นว่าการ กระทำอะไรก็ตามที่ไม่มีเหตุผลแล้ว เราไม่เกรงกลัว แต่กลับเกิด

ความรู้สึกอีกเต็ม กล้าแกร่งต่อสู้ด้วยความเข้มแข็งร้อน และมิ เสี่ยงสิ่งสูญเสีย เริ่มการไฮปาร์คต่อไปอย่างไม่กลัวตาย และแล้วก็มี เสียงจากโทรทัศน์ดังมาแต่ไกลพร้อมรถทหารแล่นเข้ามา ตั้งขึ้นว่า ให้ทุกคนสงบ หยุดการกระทำทุกอย่างกลับหอพักได้แล้ว เพราะ ที่กรุงเทพฯ แพ้แล้ว เมื่อทุกคนได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกถึงความผิดหวัง ท้อแท้ หดหู่ จับกลุ่มคุยกันในห้องพัก เพื่อนๆ บางคนก็เข้ามาพูด ให้กำลังใจ เก็บข้าวของ หนังสือต่างๆ เกี่ยวกับการเมืองเผด็จ ท้าทาย บางคนนำตาไหลด้วยความเข้าใจ โกรธ และเกลียด ผิด หวัง ยิ่งทราบข่าวระดมการระดมของเพื่อนนักศึกษาที่กรุงเทพฯ แล้ว ยิ่งเข้าใจมาก

ในส่วนของตัวเอง ไม่ชอบความรุนแรง ชอบการใช้ เหตุผล และนักศึกษาเองในช่วงนั้น ดิฉันถูกกีดกันจากการประชุม ขึ้นใน อยู่วงนอก เป็นพวกประชาธิปไตย เสรีชนนายทุนน้อย ไม่ได้เข้าพวกคอมมิวนิสต์เลย ที่เข้าร่วมทุกครั้งก็ด้วยรักประชาธิปไตย ไม่ชอบความรุนแรง ในชีวิตจับปืนไม่ได้ ไม่คิดฆ่าคน และไม่คิดจะเข้าป่า เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ฝ่ายชายบางคนมา ชักชวนให้เข้าป่า โดยบอกว่าถ้าไม่เข้าป่าอาจต้องถูกฆ่า แต่ตัวเอง ก็ยังคิดว่าต้องกลับบ้าน ตายเป็นตาย มีหลายเส้นทางที่เราจะได้

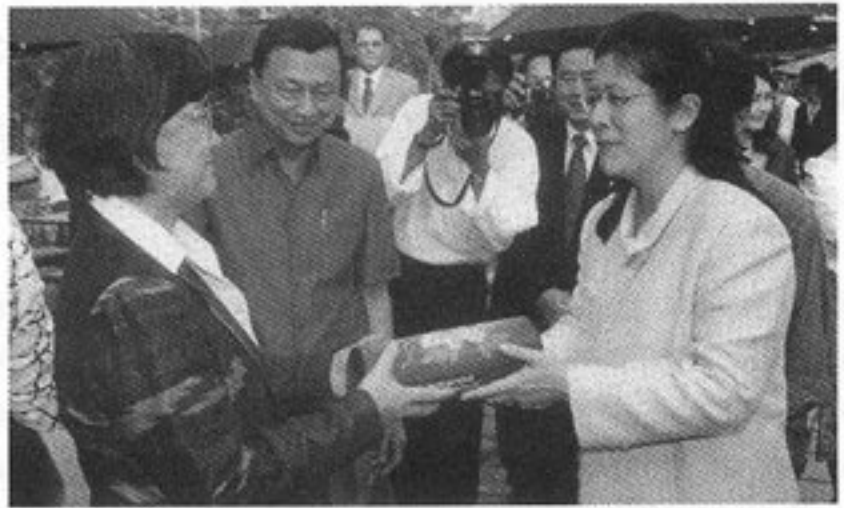
กลับบ้าน ฝ่ายชายเข้าใจผิดไปรอชนเข้าป่าที่สถานีรถไฟ ส่วนฝ่าย ขวาที่เป็นทหาร ก็มาดักรอจับผู้นำนักศึกษา นักดนตรีที่หอพัก ชีวิตอยู่บนทางสองแพร่ง และรอดมาได้อย่างหวุดหวิด คิดอย่าง เดียวคือกลับไปหาแม่ ขึ้นรถบัสกลับบ้านกรุงเทพฯ พร้อมเพื่อนๆ ถึงบ้านอย่างสวัสดิภาพ แม่ที่รักและเป็นห่วงต้องร้องไห้ กินไม่ได้ นอนไม่หลับ เมื่อทราบว่าลูกอยู่ท่ามกลางกระสุนปืนและเวที ไฮปาร์ค และพูดออกมาแบบน้อยใจว่า ให้ไปเรียนแพทย์ ทำไม ไปเป็นนักรบอย่างนั้นได้อย่างไร ดิฉันได้อธิบาย และต่อมากแม่ก็ เข้าใจ มหาวิทยาลัยประกาศปิดเรียน 3 เดือน ได้พักอยู่กับบ้าน อยู่กับแม่ ทบทวนชีวิตตนเอง และนี่คือชีวิตที่ตื่นตื่น โดด โดด ฝ่ากระสุนปืนมาแล้วครั้งหนึ่ง ในชีวิต

สาธา : ตั้งใจที่จะไปทำงานในชนบทมาก

พ.ญ.เพ็ญภา : อรุณรุ่งชีวิตใหม่ที่สดใส การกลับมาเป็น นักศึกษาแพทย์อย่างเต็มตัวเริ่มต้นขึ้นเมื่อการเปิดเรียนอีก ครั้ง นักศึกษาแพทย์กลับมาเรียนครบทุกคน มีพยาบาลบาง คนเข้าป่าไป และน้องที่เรียนวิทยาศาสตร์ก็เข้าป่าไป มีเพื่อน วิเศษจำนวนมากเข้าป่าไป เราไม่รู้ชีวิตเขาเหล่านั้นเป็นตาย ร้ายดีอย่างไร รู้แต่ว่ามีน้องคนหนึ่งทำงานตีหมก ถูกทหารฆ่า ตายที่ชายทุ่ง และได้รับทราบข่าวอยู่เสมอว่ามีเพื่อนคนไหน ตาย คนนี้ตาย แม่เป็นห่วงมากจนต้องมากพักอยู่ในหอพัก ร่วม 3 เดือน เพราะในระยะนั้นยังมีกลุ่มนักศึกษาฝ่ายขวา

คอยล่อลวงอยู่บ่อยๆ เป็นพวก “ชาย หรือ ขวา ชาย-ขวา ขวา- ชาย แต่ไม่มีเหตุการณ์รุนแรงใดๆ

จนในที่สุดเมื่อขึ้นปี 4 ต้องเรียนเป็นแพทย์อย่างเต็ม ชัน เรียนรู้จากคนไข้ อยากเรียนหมอจริงจัง ต้องย้ายไปอยู่บ้านพัก หน้าโรงพยาบาลหาดใหญ่ ทุ่มเทชีวิตศึกษา ต้องการเป็นหมอที่ดี เรียนทามรุ่งทามค่ำอย่างทุ่มเทมาก กลุ่มของเราซึ่งเป็นกลุ่มที่ขยันที่ สุด แม้เวลาเลิกเรียนแล้ว ก็ยังไปอยู่ที่ห้องปฐมพยาบาลเรียนกับ คนไข้นอกเวลา หรือในหอพักผู้ป่วย เพื่อเรียนรู้สิ่งต่างๆ จาก คนไข้ ซึ่งขอบวิธีการศึกษาจากของจริงมาก และยามว่างก็ยังมี การเล่นกีตาร์ ร้องเพลงเปลี่ยนแนวเป็นบทเพลงสุขศึกษา มิใช่ เพลงเพื่อชีวิตอีกแล้ว และในปีสุดท้ายก็ได้แต่งเพลงทางเดินของ ตาว ในลักษณะที่สร้างสรรค์ และตั้งใจว่าจะมาเป็นหมอบ้านนอก อุทิศการณณ์ที่เคยเหือดหายเปลี่ยนแปลง สิ่งที่ได้รับจากการเป็น นักศึกษาแพทย์มักมีมากมาย ทั้งด้านบันเทิง วิชาการ ตื่นเต้น และเร้าใจ ประสบการณ์การเป็นนักพูด นักประชาสัมพันธ์ ชอบ การให้สุขศึกษา ผึกเป็นนักบริหารจัดการที่ดี ดูแลน้องๆ ในหอ พัก และในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการมาเป็นหมอบ้านนอก และได้ปฏิบัติงานเป็นแพทย์ เป็น

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลคนแรกที่ รพ. อำเภอลำปาง จังหวัด
ปราจีนบุรี ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่มีชื่อเสียงในการใช้สมุนไพร การ
แก้ไขปัญหาสาธารณสุขของชุมชน เป็นที่พึ่งของประชาชน แม้ว่า
จะเป็นพื้นที่ดินแดนที่คนเล่าขานกันว่าดุเดือด ไกลป่า มีโจร
คอมมิวนิสต์ รวมทั้งโรคระบาดต่างๆ ซึ่งมีบุคคลหลายกลุ่มหลาย
พวกมาอยู่อาศัย บุกเบิกพื้นที่ร่วมกัน ได้แต่งเพลงหลายเพลงใน
สมัยนั้น เช่น หมอบ้านนอก ยาหอมหวาน เพลงมลาเรีย เพลง
กองทุนยา ซึ่งเพลงเหล่านี้เกิดขึ้นจากความคิดในขณะทำงาน
ต้องออกฉายหนังกลางแปลงให้สุศึกษา เพราะชาวบ้านยังไม่มี
โทรทัศน์ เย็นลงก็เงียบเหงา ไม่เหมือนสมัยนี้ การรณรงค์เรื่อง
ต่างๆ ใช้เวลา ใช้ชีวิตอย่างทุ่มเทแรงกายแรงใจให้กับการเป็น
แพทย์ชนบทอยู่ลำพังคนเดียวถึง 5 ปี และได้ทำให้วังน้ำเย็นแห่งนี้เป็น
โรงพยาบาลตัวอย่างที่พัฒนาสมุนไพร จนได้รับรางวัลแพทย์ดี
เด่น จากแพทยสมาคม และสมาคมแพทย์สตรีแห่งประเทศไทย

สาร : ทำไมถึงมาสนใจพัฒนาสมุนไพรครับ

พ.ญ.เพ็ญภา : เพราะได้พบ ได้เห็น ได้เรียนรู้จากการเรียน จาก
การทำงาน ชาวบ้านมีฐานะยากจนมาก ยาที่มีในโรงพยาบาลก็
ไม่เพียงพอ ใช้เพียง 3 เดือนก็หมดแล้วประกอบกับการเป็นลูก
ของหมอที่บ้านที่มีวิญญูญาณความสนใจสมุนไพรอยู่แล้ว คิดว่า
พ่อก็สามารถรักษาโรคด้วยสมุนไพรได้ เราก็เลยต้องกลับมาคิด
และเริ่มดำเนินการพัฒนาสมุนไพร ปลูกสมุนไพร ทำยาสมุนไพร
และเอาแพทย์แผนไทยไปอยู่ด้วย ได้เห็น ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง
เข้า-เย็น จะต้องไปดูแลสวน ศึกษาด้านสมุนไพรทุกวันๆ จนจำได้
และเปิดคลินิกแพทย์แผนไทยขึ้นสำหรับปรุงยาสมุนไพร ตรวจ
รักษาด้วยการแพทย์แผนไทย จนเป็นที่ไม่ชอบใจของหมอแผน
ปัจจุบันบางคนว่า เราไม่ถูกต้อง เราเห็น กลุ่มเภสัชกรก็กล่าว
หาว่าเราบ้า ในทางตรงกันข้าม องค์การอนามัยโลกกลับให้ความ
ชื่นชม สนใจสมุนไพร โดยพหุที่มงานมาเยี่ยมชมสมุนไพร และ
ชื่นชมมาก บอกว่าดีมากที่ได้มีการนำเอาการแพทย์แผนไทยและ
สมุนไพรมาใช้ จนกลายเป็นคนมีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักไปทั่ว สื่อ
มวลชนให้ความสนใจมาก ได้รับรางวัลแพทย์ดีเด่น และแพทย์
สตรีดีเด่นจากสมาคมแพทย์แห่งประเทศไทย และสมาคมแพทย์
สตรีแห่งประเทศไทย มีผู้คนทั้งในและต่างประเทศมากกว่า 60
คณะศึกษาดูงานต่อปี โดยภาพลักษณ์แล้วการอยู่วังน้ำเย็น

ต้องต่อสู้กับอิทธิพลมืดหลายประการ จากการศึกษาให้ความสนใจกับ
ผู้ป่วยมากดูแลโรงพยาบาลเป็นอย่างดี ให้บริการเต็มที่ไม่เคย
ปฏิเสธคนไข้ ทำให้หมอเดือนไม่พอใจ ขาดรายได้ เพราะรณรงค์
ให้เลิกยาชุด ยาของ หมอขายยาเร็วก็ไม่พอใจ จนได้รับจดหมายขู่
ฆ่าสองสามฉบับ ต้องทำหนังสือไปยังกองทัพบก เพื่อขอความ
ช่วยเหลือคุ้มครองและยกกองทัพบกเป็นยามรักษาการณ์ความ
ปลอดภัยให้ ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าชีวิตของหมอถูกผู้หญิงจะตื่นเต้นมาก
ถึงขนาดนี้ ขนาดขึ้นหูดยั้งต้องมีการถือปืนคุ้มกัน ซึ่งระยะ
เวลานานถึง 3-4 เดือน กว่าจะเคลียร์พื้นที่เรียบร้อย และมีการตั้ง
คณะกรรมการที่ปรึกษาโรงพยาบาล โดยมีนายอำเภอเป็นประธาน
มีพ่อค้า คหบดีร่วม 35 ชีวิต มาเป็นกรรมการใช้มวลชนเป็นฐาน
คุ้มกัน และประชาชนในอำเภอลำปางก็รักหมอเพ็ญ ซึ่งชื่อเดิม
ชาวบ้านรู้จักในชื่อ "หมอสำรวย" ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น 5-6 ปี มีความ
คิดอยากจะขยายงานด้านนี้ให้กว้างขวางมากขึ้น และได้รับเลือกให้
ดำรงตำแหน่งเป็นรองนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดปราจีนบุรีอยู่ 5
ปี จนในที่สุดได้สมัครเป็นนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดที่แห่ง
เดียวกันนั้น และผู้ใหญ่ให้ความเมตตาจึงได้แต่งตั้งเป็นนายแพทย์
สาธารณสุขจังหวัดปราจีนบุรีนั้น เป็นสำนักงานสาธารณสุขหญิง
คนที่ 3 ของประเทศ มีโอกาสพัฒนาและขยายงานการแพทย์แผน
ไทยและสมุนไพรเต็มรูปแบบ ครอบคลุมมากขึ้นครบทุกพื้นที่ใน
จังหวัดได้รับรางวัลแหวนทองคำในการรณรงค์สู้มรร้อยเปอร์เซ็นต์
และจังหวัดสาธารณสุขมูลฐานเต็มเป้าหมาย จนกระทั่งผู้บริหาร
กระทรวงฯ น.พ.วิฑูร แสงสิงแก้ว และ น.พ.อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม
น.พ.วุฒิกิจ ชนงูมิ น.พ.ยุทธ โพธารามิก ได้ไปดูงานการแพทย์
แผนไทยและสมุนไพร พร้อมกับขอรับรองให้มาเป็นผู้อำนวยการ
สถาบันการแพทย์แผนไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้กรมการแพทย์
ดูแลพัฒนางานการแพทย์แผนไทย และสมุนไพรเชิงนโยบายของ
กระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่นั้นมาต่อเนื่องจนเป็นกรมพัฒนาการ
แพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือกในที่สุดปี 2545

สาร : อุปสรรคสำคัญของการทำงานด้านนี้

พ.ญ.เพ็ญภา : ความไม่เข้าใจ ความหยิ่งทงนงของแพทย์แผน
ปัจจุบัน ที่ไม่อาจะยอมรับการแพทย์แผนไทยและการใช้สมุนไพร
ไทยได้ เป็นอุปสรรคสำคัญ และยังมีปัญหาด้านคุณภาพของการ
ใช้สมุนไพร การรับรองมาตรฐานและความปลอดภัย รวมทั้ง

ความรู้ ความเข้าใจของชาวบ้าน บุคลากรที่ทำงานในขณะนั้น ก็มีน้อยมาก อีกทั้งเป็นงานใหม่และนโยบายใหม่ เจ้าหน้าที่ยังไม่เข้าใจมากนัก จึงมีปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุน และการประสานงาน

สาร : เคยคิดไหมครับว่า จะมาเอาดีด้านการแพทย์แผนไทย และสมุนไพร

พ.ญ.เพ็ญภา : ยอมรับว่าไม่เคยคิด แต่คิดอยากจะเป็นผู้อำนวยการกองสุขศึกษา เพราะชอบงานด้านสุขศึกษาและประชาสัมพันธ์ และอยากเป็นผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการการสาธารณสุขมูลฐานที่ได้ใกล้ชิดชุมชน ผสส. อสม. ซึ่งมีความสนใจอยากเป็น อยากเอาดีทางนี้ และนับว่าเป็นความโชคดี และโอกาสดีต่างๆ ที่ได้มีประสบการณ์ทำงานด้านสุขศึกษา ประชาสัมพันธ์ การสอน การบรรยาย มาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมากพอ จนสมาคมสุขศึกษาแห่งประเทศไทย มอบรางวัลนักสุขศึกษาดีเด่นแห่งชาติ สาขาสื่อสารมวลชน ประจำปี 2546 ให้ ซึ่งนับเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่เป็นความชอบความสนใจของตนเองที่รักงานด้านนี้แล้วมีคนเห็นความสำคัญ ขอบอกว่าภูมิใจมากที่สุด แต่ชีวิตคนเราก็มีอาจสมหวังทำในส่วนที่ชอบได้ จนบัดนี้ชีวิตต้องอยู่ในถนนของการแพทย์แผนไทย ก็ทำตัวปรับใจเอาดีทางนี้ ได้เรียนรู้ทำในสิ่งที่ดี ฆะตาฟ้าลิขิตบวกกับความสามารถที่มีให้ดีที่สุด และก็ภูมิใจเช่นกันที่ทำให้คนนับหมื่นมีงานทำได้ พี่นพภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่สืบทอดมายาวนาน

สาร : พี่มองว่าแนวโน้มงานด้านนี้จะเป็นอย่างไรร

พ.ญ.เพ็ญภา : งานการแพทย์แผนไทย และสมุนไพรจะต้องดีอย่างแน่นอนในอนาคต ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องมีการนำมาพัฒนาและใช้ประโยชน์จริง เช่น การบูรณาการการแพทย์แผนไทยมาใช้กับผู้ป่วยโรคเรื้อรังต่างๆ ความประทับใจที่เคยเห็น คือ ครั้งหนึ่งได้รักษาผู้โรคที่ผู้ป่วยผมแห้งโศกจากการใช้ยาแผนใหม่ การแพทย์ ทั้งจีน ทั้งกินบ้าง ได้ให้แพทย์แผนไทยจัดปรุงยาสมุนไพร ตำรับยาหม้อ ยาเบญจกูล ยาแก้กษัยให้รับประทาน พบว่ามีอาการดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ร่างกายสดชื่นแข็งแรงขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด เช่นเดียวกับที่เคยปฏิบัติที่โรงพยาบาลวังน้ำเย็น ซึ่งประทับใจมาก และเสนอว่าควรมีการใช้ยาไทยสมุนไพรเป็นแบบตำรับยาหม้อ ไม่ควรใช้ยาเดี่ยวๆ และควรร่วมกันศึกษาแผนไทยกับแผนปัจจุบัน

สำหรับแนวโน้ม คิดว่าถ้าจะพัฒนาการแพทย์แผนไทย และสมุนไพรต้องพัฒนาตำรับให้พื้นตัวขึ้นมาใช้ได้ และให้มีมาตรฐานและความปลอดภัยสำหรับวิชาแพทย์แผนไทย โดยเฉพาะเรื่องนวดไทย เรื่องฤๅษีตัดตน จะไปไกลดมาก รวมทั้งเรื่องยาไทย การอบไอน้ำ และทฤษฎีปรับธาตุ ส่วนสมุนไพรต่างๆ นั้นต้องพัฒนาด้านการวิจัยอย่างมาก ต้องมีลักษณะทางคลินิกที่ชัดเจน รวมทั้งเรื่องพิษวิทยาด้วย

สาร : ประสบการณ์ที่ไม่ดีสำหรับสมุนไพร

พ.ญ.เพ็ญภา : ที่เคยพบเห็น ได้แก่ การที่กินยาสมุนไพรในระยะเวลาที่นานๆ เพราะเข้าใจว่าเป็นสมุนไพรไม่มีพิษอะไร แต่อาจทำให้มีปัญหาได้ เช่น คนที่กินบอระเพ็ดนานๆ อาจทำให้มือเท้าบวม ถ้าเป็นแผลเน่า การใช้ว่านหางจระเข้ ควรใช้ในระยะเวลาที่เป็นแผลใกล้แห้ง ตันๆ แล้ว เพราะหากใช้กับแผลลึกๆ จะทำให้ปากแผลปิดเร็วขึ้น เกิดโพรงภายในแผลยังไม่ปิด อาจทำให้เกิดการเน่าข้างในได้

นอกจากนี้ ยังมีพวกที่ไม่รู้จริงแล้วแต่งยาหม้อให้คนใช้กิน กินแล้วทำให้เกิดผลเสียแก่ตับ ไต และอวัยวะในร่างกายได้

สาร : จะฝากอะไรให้น้องๆ บ้างครับ

พ.ญ.เพ็ญภา : การทำกิจกรรมต่างๆ ที่สร้างสรรค์ เช่น การออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ การศึกษาในชนบทจะมีประโยชน์มาก เราจะได้ทั้งการเรียนรู้จากชาวบ้าน ได้ประสบการณ์ด้านวิชาการ แพทย์ การบริหารจัดการ ข้อคิดเห็นอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต ชีวิตในวัยศึกษาล้ำค่ามาก เราควรใช้ให้เกิดประโยชน์ เก็บเกี่ยวประสบการณ์ไว้ให้มาก อย่าปล่อยทิ้งไปกับการสนุกสนานอย่างเดียว การเรียนแพทย์ยอมรับว่าหนักมาก แต่พี่ที่เคยทำสำเร็จมาแล้ว ทั้งเรียนทั้งทำกิจกรรม พี่ก็ได้เกียรตินิยม ลบคำดูถูกของคนทั่วไปว่า พวกทำกิจกรรมคือพวกมีปมด้อย เรียนไม่เก่ง สอบตก ไม่จริงเลย เราแบ่งเวลาให้เป็น เรียนด้วยการติวกัน เรียนเป็นกลุ่ม ไม่อิจฉากัน ช่วยกัน เราก็ไม่เสียเวลา พวกแยกตัวเรียนคนเดียวโดดเดี่ยว เอาแต่ตัวเองและหลับเสียเวลา

"จงทำกิจกรรมเกี่ยวกับการแพทย์และสาธารณสุข จะทำให้เราเรียนแพทย์อย่างสนุกและได้ผล"

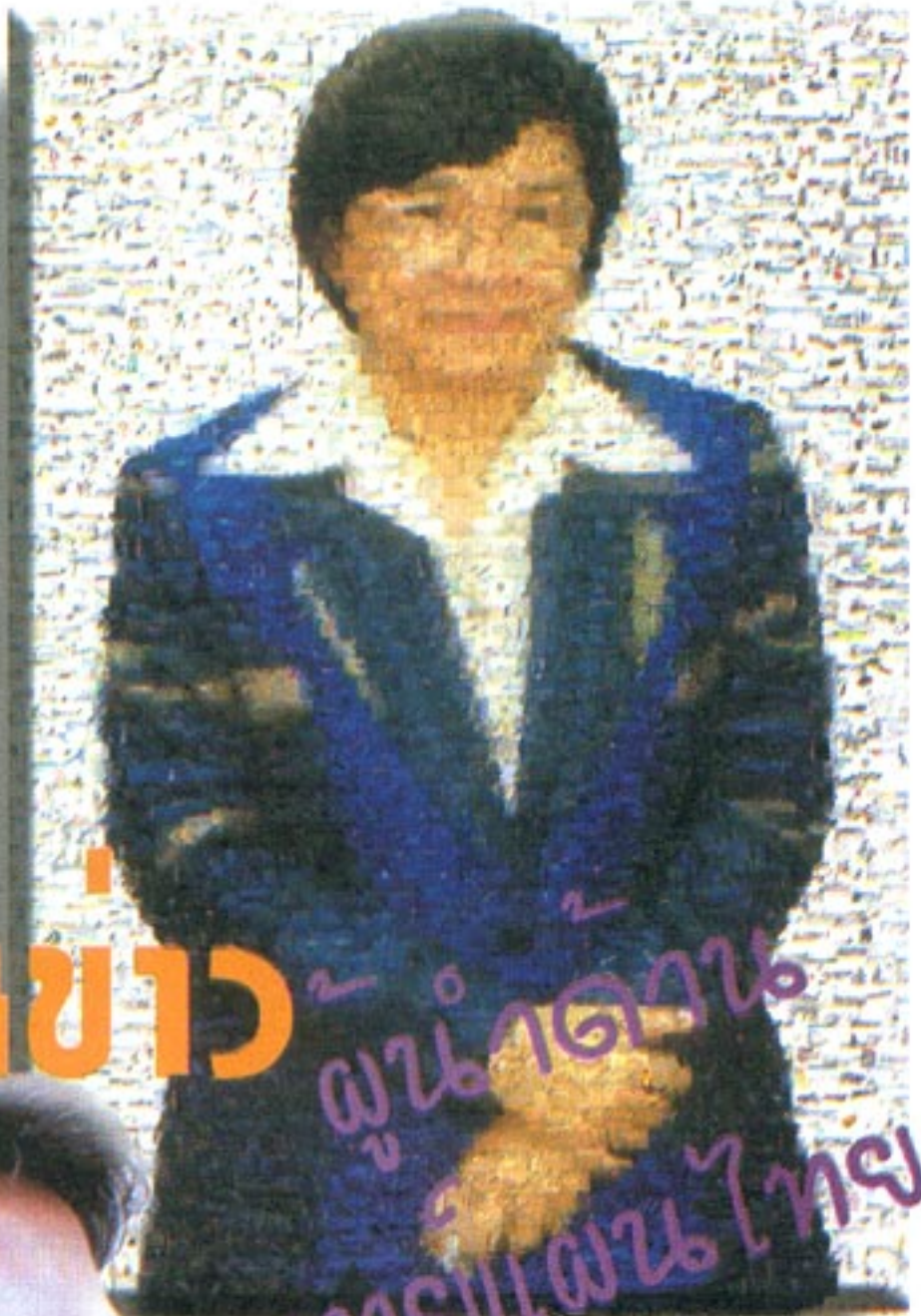
พจนานุกรม
โดย NANU

ต้อนรับ

นางกมลมาตมาปี 47

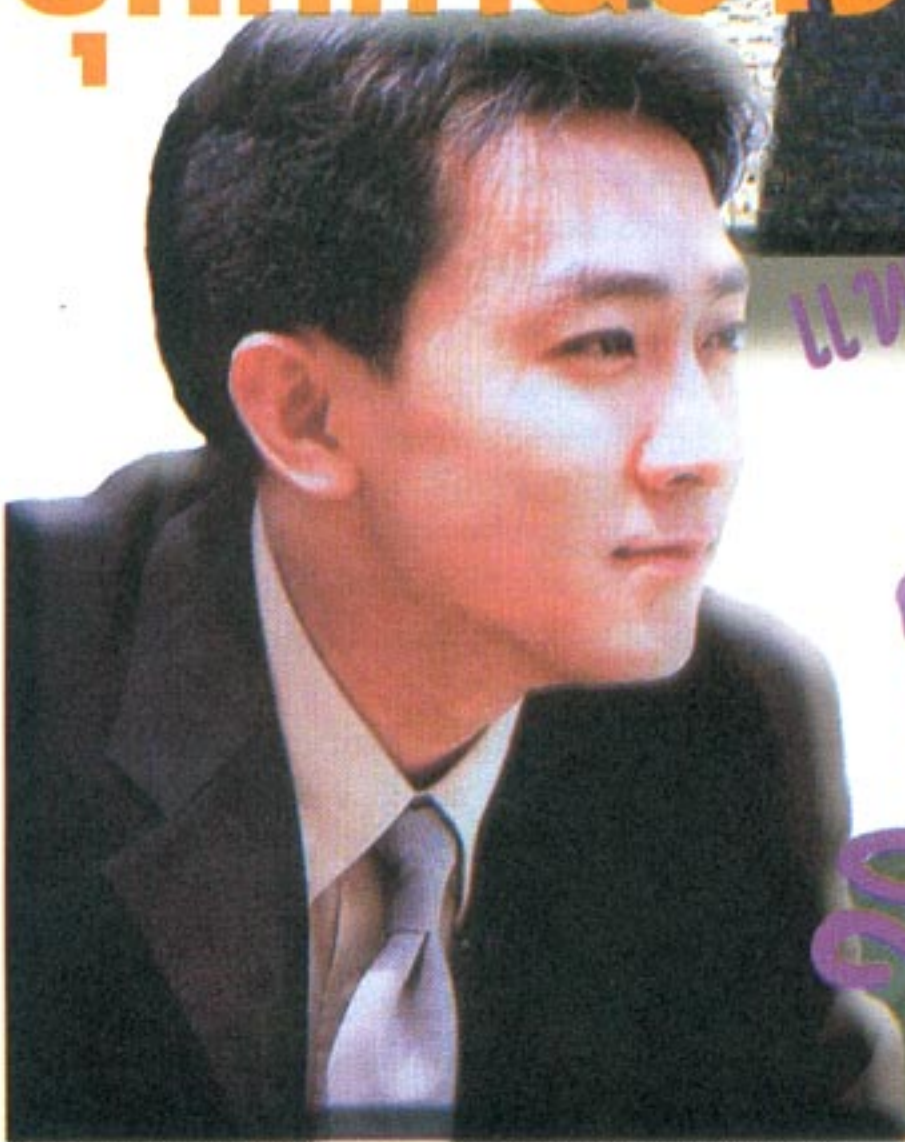

บุคคลในข่าว

ผู้สื่อข่าว
สำนักข่าว
แพททริคแอนด์ไทย

สงวนลิขสิทธิ์

นายแพทย์โกสินทร์ แจ่มเพชรรัตน์

สารา : กรุณาเล่าประวัติความเป็นมาในคณะแพทย์พอสังเขปครับ
น.พ.โกสินทร์ : สวัสดีครับ ผมเข้าเรียนคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เมื่อปี พ.ศ. 2528 รุ่น 13 รหัส 03 จบปี พ.ศ. 2534 พอจบใหม่ๆ ต้องไปใช้ทุนเป็นที่โรงพยาบาล เกาะพะงัน 1 ปี เป็นแพทย์คนเดียวบนเกาะครับต้องรับบทเป็นผู้-
 อำนวยการ ทำเองหมด ทั้งตรวจคนไข้ ทำแล็บ งานบริหาร ไลน์
 จะต้องออกชั้นสูตรศพ และพบปะชาวบ้านด้วย ช่วงนั้นลุยมากๆ
 แกรมเหงามกๆ เสียด้วย เพราะเป็นแพทย์อยู่คนเดียวบนเกาะ
 แต่ได้ประสบการณ์หลายอย่างนะ ปีถัดไปขอย้ายไปอยู่ที่เกาะสมุย
 เป็นแพทย์ประจำ เพราะคิดว่าโรงพยาบาลที่นั่นทำอะไรได้เยอะ
 กว่า มีแพทย์หลายคน คงไม่เหงาเหมือนเกาะพะงัน อาศัยเวลา
 ช่วงเย็นทำงานเป็น part time ในโรงพยาบาลเอกชนด้วย ทำได้
 ลักระยะ ทำให้เห็นอะไรมากขึ้น โดยเฉพาะระบบการช่วยเหลือ
 ชาวต่างชาติ ซึ่งเขาจะมีระบบประกัน เราต้องคอยประสานงานกับ
 สถานทูตหรือบริษัทประกันต่างประเทศในกรณีชาวต่างชาติเหล่านี้
 เจ็บป่วย บางรายเป็นบ้าเสียสติเพราะเมกยา เสพยา หรือได้รับ
 อุบัติเหตุทางสมอง ก็ต้องเป็นแพทย์ร่วมเดินทางไปส่งยังโรงพยาบาล
 ในกรุงเทพฯ หรือในต่างประเทศ ทำงานได้ 1 ปี เลยขอลา
 ออกจากรัฐบาล ยอมใช้ทุนมาทำงานโรงพยาบาลเอกชนบนเกาะ-
 สมุย เพราะคิดว่าเอกชน การตัดสินใจอะไรไม่ว่าจะเป็นการอนุมัติ
 หรือระบบน่าจะคล่องตัวกว่า รวมทำงานบนเกาะได้ 3 ปี พอ พ.ศ.
 2537 ก็ขอลาออกไปศึกษาทางด้านอายุรกรรมต่อที่โรงพยาบาล
 พระมงกุฎฯ และเรียนด้าน Mini MBA in Health ที่จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัยไปพร้อมๆ กัน ช่วงนั้นก็ทำงานเป็นที่ปรึกษาให้กับ

บริษัทประกันต่างชาติหลายบริษัทในลักษณะเป็น Consultant
 เช่น เวลาชาวต่างชาติเกิดไม่สบายหรือประสบอุบัติเหตุขึ้นมา เราต้อง
 เป็นคนคอยประสานงานกับโรงพยาบาล แพทย์ที่ทำการรักษา
 และวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดให้กับบริษัทประกันเหล่านี้ตัดสินใจว่า
 จะจ่ายค่ารักษาอย่างไร จำเป็นต้องย้ายผู้ป่วยไปในโรงพยาบาลที่
 มีเครื่องมือพร้อมกว่าหรือไม่ เป็นงานที่ทำหายแต่สนุกดีนะ แต่
 รู้สึกว่าชีวิตต้องผูกติดกับ page หรือมือถือให้ตามตัวได้ตลอด
 ไม่เป็นส่วนตัวเท่าไร พอแก่ตัวก็เริ่มคิดอยากทำงานแพทย์ที่กลาง
 คืนมีเวลาอันหลังคาพักผ่อนสนิทได้บ้าง ไม่ต้องถูกปลุกหรือ
 ตามตัวตลอดเวลา ก็นึกถึงงานด้าน Cosmetic Dermatology
 เลยเข้าศึกษาทางด้านนี้ที่ศูนย์การแพทย์โลออนส์สุพรรณหงส์ เป็น
 เวลา 2 ปี ขณะศึกษาทางด้านนี้ก็ยังมีงานอื่นๆ เข้ามาให้ทำอยู่เป็น
 ระยะๆ ครับ เช่น คอลัมน์นิสต์ เริ่มจากนิตยสารใกล้หม้อ, นิตยสาร
 Variety, นิตยสารผู้หญิงวันนี้ นอกจากนี้ก็เป็นงานพิธีกรทาง
 โทรทัศน์ เช่น รายการ "9 เข้านี้" ทางช่อง 9 กับคุณเชน เมืองครุฑ,
 รายการ "ชีวิตมหัศจรรย์" ทาง ITV เป็นการดูแลสุขภาพแนว
 ธรรมชาติบำบัดกับคุณเอติศักดิ์ ศรีสม, รายการ "Health@
 Beauty" ทาง ITV ร่วมกับคุณชนิดา เกวี่ชาติ จนก่อนจะตัดสินใจ
 ใจลงมากทำงานที่หาดใหญ่ที่ราชเทวีคลินิก เพราะอยากใช้ชีวิตส่วน
 หนึ่งกับครอบครัวบ้าง กลับกรุงเทพฯ บ้าง ก็เลยบินไปบินมา
 อย่างนี้ 6 ปี เต็มแล้วครับ

สารา : ทำไมจึงทำงานกับราชเทวีครับ

น.พ.โกสินทร์ : เริ่มมาทำงานที่หาดใหญ่ ที่ราชเทวีคลินิก ตั้งแต่
 ปี 2541 ครับ รวมก็จะ 6 ปีแล้ว ทำไมเหวอครับเพราะเป็นคลินิก
 ในลักษณะ Cosmetic Dermatology โดยตรง เน้นรักษาใน
 เรื่องของความสวยงาม ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมสนใจและชอบครับ
 ประกอบกับการเป็นคอลัมน์นิสต์ เน้นการนำเสนอเรื่องสวยๆ งามๆ
 ให้ผู้อ่านนิตยสารรับทราบ ผมว่ามันไปด้วยกันได้ดีนะ อย่างถ้ามี
 งานใหม่ๆ ติดต่อเข้ามา ก็มักขอให้อยู่ในเรื่องความสวยงามที่ถนัด
 เรียกว่าถ้าเราพร้อมก็ทำให้ทำงานด้วยความมั่นใจขึ้น ปัจจุบันก็ยัง
 เขียนคอลัมน์ด้านนี้ให้กับนิตยสาร "แพรว", นิตยสาร "IMAGE",
 "USTAR" Booklet

สารา : เคยคิดมาก่อนหรือไม่ ว่าจบมาแล้วจะมาเดินหรือแก่งทาง
 ด้านการดูแลความงาม

น.พ.โกสินทร์ : ผมเองคงไม่กล้าบอกว่าตัวเองเดินหรือแก่งด้านการ
 ดูแลความงามหรือครับ เพราะมีอาจารย์ที่เก่งๆ อีกเยอะครับ
 แต่อาจจะโชคติดตรงที่คนรู้จักเราก่อนข้างเยอะ เช่น อาจติดตาม
 เห็นชื่อจากนิตยสารบ้าง คอลัมน์ที่เขียนอาจจะผ่านหูผ่านตาไป
 บ้าง บางรายก็อาจเห็นจากรายการโทรทัศน์ เลยคุ้นๆ พอมา
 รักษาแล้วหายหรือดีขึ้น ก็ให้คะแนนเราเยอะหน่อย เรียกว่าคน
 ใช้ก็คล้ายๆ กรรมการนั่นละครับ เลยแนะนำคนอื่นๆ ให้มารักษา
 ที่คลินิกต่อ ผมว่าคุณหมอทุกคนเก่งพอๆ กันหมดละครับ

สาธา : ได้ข่าวว่ากำลังทำธุรกิจสปา มันน่าสนใจตรงไหนครับ
น.พ.โกสินทร์ : ผมเกิดแรงบันดาลใจตอนที่ทำรายการโทรทัศน์ครับ ได้ไปทำสปาทามสปาชั้นนำหลายแห่ง เช่น ชีวาธรรม บ้านยัน หรือ สปา และอีกหลายที่ รู้สึกว่าชอบตรงที่พอเราเข้าไปในสปา บรรยากาศ เสียงเพลง หรือกลิ่นรอบตัวทำให้เกิดความรู้สึกผ่อนคลาย ซึ่งสมัยนั้นลูกค้ามักเป็นชาวต่างชาติมากกว่า เพราะเขาให้ความสำคัญในเรื่องการพักผ่อน แต่ราคาอาจจะรู้สึกสูงสำหรับคนไทย แต่ในช่วงหลังเริ่มมีสปาเล็กๆ เกิดขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในโรงแรมชั้นนำหรือรีสอร์ท เลยทำให้ต้นทุนถูกลง ห้องแถวเล็กๆ ก็จัดบรรยากาศให้เป็นสปาขนาดย่อม หลายคนที่เคยลองนวด ก็ จะรู้สึกชอบและติดนวดหรือบรรยากาศของสปาได้ง่ายๆ เหมือนกัน

สาธา : จะเรียกว่าการใช้บริการในสปา เป็นการรับบริการทางด้านสุขภาพได้หรือไม่

น.พ.โกสินทร์ : สามารถพูดได้ครับว่าเป็นการบริการเพื่อสุขภาพ เพราะเป็นการบำบัดด้วยการสัมผัส (Touch Therapy) ซึ่งเชื่อว่าเมื่อเครียด กล้ามเนื้อจะเกิดการเกร็งตัว ทำให้เกิดของเสียคั่งในกล้ามเนื้อ เราจึงรู้สึกปวดเมื่อย เหนื่อย แต่การนวดเป็นการยืดกล้ามเนื้อที่เกร็งตัวออก ขจัดของเสียเข้าสู่ระบบไหลเวียนเลือด หลังนวดเราจึงรู้สึกสบายตัวขึ้น หรือแม้แต่การนวดฝ่าเท้าก็ช่วยกระตุ้นอวัยวะส่วนต่างๆ ภายในร่างกาย ให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เราจึงมักเห็นสถานที่นวดฝ่าเท้าแสดงภาพอวัยวะต่างๆ บริเวณฝ่าเท้าซึ่งแสดงว่าจุดบริเวณฝ่าเท้าแต่ละแห่งช่วยกระตุ้นการทำงานของอวัยวะภายในได้ต่างกัน เป็นศาสตร์ด้าน "Reflexology" ครับ สำหรับการนวดเองยังมีหลายรูปแบบ เช่น Swedish massage, Shiatsu massage, Lomi Lomi เป็นต้น

สาธา : ทำไมเดี๋ยวนี้ธุรกิจสปาจึงได้มั่งคั่ง

น.พ.โกสินทร์ : อาจเป็นเพราะสังคมที่มีการแข่งขันกันสูงขึ้นครับ ไม่ว่าจะเรื่องงาน หรือเรื่องความเป็นอยู่รอบตัว ทำให้คนเราเครียดง่ายขึ้น และต้องการการพักผ่อน อะไรที่ทำให้เรารู้สึกสบายหรือผ่อนคลายขึ้น ทำให้กลับมามีความรู้สึกสดชื่นกระชุ่มกระชวย ก็เลยเป็นสิ่งที่หลายคนให้ความสนใจ ธุรกิจด้านนี้เลยได้รับการตอบรับมากขึ้น ซึ่งเป็นสัญญาณที่ดีนะครับ แสดงว่าประเทศเราพัฒนาขึ้น เพราะเรากำลังให้ความสำคัญกับการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

สาธา : จะทำงานเกี่ยวกับสปาได้ ต้องมีความสามารถอะไรเป็นพิเศษหรือไม่ครับ

น.พ.โกสินทร์ : ตรงนี้สำคัญนะ สปาไม่ใช่เป็นเพียงกระแส เพราะคนที่ทำงานด้านสปาได้อย่างดี ควรต้องศึกษาศาสตร์ด้านนี้ อย่างจริงจังครับ ว่าสปาคืออะไร มีองค์ประกอบอะไรบ้าง และตอบได้ว่าบริการที่ให้กับผู้มารับบริการช่วยเรื่องสุขภาพในด้านใด อย่าง C-SPA ที่ผมดูแลอยู่เป็นสปาเพื่อสุขภาพ C = Complementary Therapy คือการบำบัดด้วยวิธีทางธรรมชาติ เป็น

ทางเลือกเสริมอีกอย่างหนึ่ง โดยไม่ต้องพึ่งยา เราจะเน้นว่าธรรมชาติบำบัดเหล่านี้โดยอาศัยรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เช่น สัมผัส คือ การนวด กลิ่น อย่างกลิ่นน้ำมันหอมระเหยแต่ละกลิ่นส่งผลต่อสุขภาพไม่เหมือนกัน เช่น ลาเวนเดอร์ทำให้นอนหลับง่ายขึ้น โรสแมรี่ช่วยลดอาการปวดศีรษะไมเกรน เป็ปเปอร์มินต์ช่วยลดอาการคัดจมูก ป้องกันหวัด รูป เช่น ท่าทางแต่ละท่าของโยคะอาสนะ ซึ่งเลียนแบบสัตว์ต่างๆ ช่วยลดอาการปวดหรือกระตุ้นการทำงานของระบบประสาท หรือระบบต่อมไร้ท่อแตกต่างกัน หรือ สี สามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้ เช่น การแต่งหน้าโดยใช้โทนสีแตกต่างกันเพื่อปกปิดจุดบกพร่องบางแห่ง หรือโทนสีของสปาสีฟ้า สีเขียว ซึ่งทำให้รู้สึกผ่อนคลาย หรือการจัดรูปร่างโดยโปรแกรมออกกำลังกาย ซึ่งสามารถทำได้ครับ เช่น หน้าท้องลดอย่างไร สะโพกใหญ่ส่วนบนลีนทำอย่างไร เรียกว่าเป็นการ Reshape และอีกมากมายครับ ศาสตร์เหล่านี้มีให้ศึกษาในตำราต่างประเทศครับ แต่ปัจจุบันมีเปิดหลักสูตรสอนอย่างจริงจัง เช่น แพทย์แผนตะวันออก ที่มหาวิทยาลัยรังสิต หรือแพทย์แผนไทยประยุกต์ ที่มหิดล

สาธา : ถึงตอนนี้ คิดว่าเดินมาถูกทางหรือไม่

น.พ.โกสินทร์ : คำตอบนี้ตอบยากนะ เอาเป็นว่าทุกอย่างทำเพราะใจรักมากกว่าครับ ผมเป็นคนที่ชอบทำอะไรตามที่ตั้งใจเอาไว้ เช่น วางแผนว่าจะทำอะไรก็จะพยายามทำให้ดีที่สุด แต่ต้องชอบด้วยนะ เพราะถ้าไม่ชอบแต่ต้องฝืนทำก็ไม่เอา บทบาทของแพทย์ที่ปรึกษาด้านผิวพรรณ ผมว่าสอบผ่านในความรู้สึกของคนทั่วไปแล้วนะ แต่การทำสปาเป็นความตั้งใจ เพราะอยากให้มีอะไรใหม่ๆ ให้กับคนหาดใหญ่ด้วยครับ เพราะผมเองเป็นคนที่นี่ และหาดใหญ่เองก็ยังไม่มียาสปาเพื่อสุขภาพครบวงจร กว่าผมจะฟอร์มทีมและทำ C-SPA ได้ยอมรับว่าเหนื่อยสุดๆ ครับ ซึ่งบางครั้งก็ต้องรอระยะเวลาะ กว่าจะเป็นที่รู้จักและผู้มารับบริการเข้าใจว่าสปาให้ประโยชน์กับสุขภาพได้อย่างไร ก็กำลังรอวันนั้นอยู่เหมือนกันครับ จึงจะตอบได้ว่าเดินมาถูกทาง

สาธา : ถ้ามีศิษย์เก่า ม.อ. จะมาสมัครสมาชิก จะลดราคาลงได้เท่าไร

น.พ.โกสินทร์ : สำหรับศิษย์เก่า ม.อ. แพทย์ พยาบาล หรือเภสัช ปกติจะมีส่วนลดพิเศษมากกว่าคนทั่วไปอยู่แล้วครับคือ 10% ของราคาปกติไม่ว่าจะเป็นบริการรายครั้งหรือสมาชิก ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษของบุคลากรทางการแพทย์ครับ.....

*****

ใครทำอะไร ที่ไหน

พ.ญ.มลิวรรณ ออฟูวงศ์

-- ปีเก่าผ่านไป ปีใหม่แฉะเวียนมาถึง --

ปีนี้ปีวอก คิซย์เก่าทั้งหลายวางแผนกันหรือยังว่าจะเริ่มต้นอะไรใหม่ๆ คิดใหม่ ทำใหม่ สำหรับตัวเองบ้าง อย่าคิดนานนะจ๊ะ

เริ่มต้นด้วยข่าวดี ฉลองปีใหม่กับคุณพ่อคนใหม่ คุณหมอมะสัน (รุ่น 21) ที่ได้ลูกสาวสมใจคุณพ่อ "น้องบีมา" เมื่อ 29 พ.ย. ที่ผ่านมานี้เอง

ขอแสดงความยินดีกับว่าที่คุณพ่อและคุณแม่คนใหม่ คุณหมอมอริรักษ์ (หมู่รุ่น 18) และหมอมจิรวรรณ (จี๊ดรุ่น 19) ที่จะได้ใช้ทองคล้องใจเสียที -- ลุ้นกันมานาน -- กำหนดคลอดประมาณกลางปีนี่เอง

ไม่ต้องลุ้นนาน เปิดบับ ติดบับ สำหรับว่าที่คุณพ่อ รุ่น 21 อีก 2 ท่าน คือคุณหมอวิโรจน์ (โรจน์) และคุณหมอบุญชัย (เบ๊) กำหนดลืมหัดโลกต้นปีจ้า ก็ขออวยพรให้หล่อๆ สวยๆ เหมือนคุณพ่อคุณแม่ละ

ปลายปีที่ผ่านมาคิซย์เก่าของเราวิวาทกันไปหลายคู่ ขอแสดงความยินดีกับเจ้าบ่าว เจ้าสาวด้วยนะจ๊ะ ก็ขออวยพรให้มีทายาทไวๆ ต้อนรับปีใหม่ คู่แรกประเดิมด้วยคุณหมอรวิทย์ (เอก รุ่น 18) กับพยาบาลสาวแสนสวย เมื่อ 14 พ.ย. '46 ที่ผ่านมา ณ โรงแรมโดมอนด์ หาดใหญ่ คู่ที่ 2 คุณหมอสมเกียรติ (รุ่น 24) กับคุณหมอปฎิวิ (รุ่น 25) เข้าพิธีเมื่อ 29 พ.ย. '46 ที่ผ่านมา ที่โรงแรมลีการ์เดินส์ พลาซ่า หาดใหญ่ เจ้าคะ สำหรับคู่ส่งท้ายแห่งปี ตามหลังมาติดๆ สำหรับคุณหมอปติพร (แอม รุ่น 20) กับคุณหมอสันติ (แบนจี้ รุ่น 20) นั้นเอง ฉลองแต่งงานไปเมื่อ 30 พ.ย.'46 ที่โรงแรมธรรมจินนา จ.ตรัง จะ งานนี้มีรถรับส่งด้วย ข่าวว่าทั้งเจ้าบ่าว เจ้าสาวสวยเหมือน นายแบบ นางแบบทั้งคู่

สำหรับต้นปีนี่ ก็วิวาทกันไปหมาดๆ สำหรับวิสัญญีสาวแสนสวย คุณหมอมเบญจวรรณ ลิ้มปมาศ (เบญจ รุ่น 20) กับคุณหมอมิยะ ปิ่นศรศักดิ์ (หมอ ortho) แต่ง 2 ที่ เมื่อ 11 ม.ค. 37 ที่ซากุระแกรนด์วิว และประภคเดือนมีนาคมที่ กทม. ว่ากันว่าแต่งงานเสร็จคุณหมอมเบญจจะย้ายตามสามีไปอยู่เมืองกรุงจ้า

ได้ฤกษ์เสียทีสำหรับคุณหมอกัลยรัตน์ เพชรรัตน์ (แขก รุ่น 21) หมั้นหมายตั้งแต่ปีที่แล้ว กำหนดการแต่งงาน!! พฤษภาคมนี้กับรองผู้จัดการบริษัท OC ทุนภูมิฐานพอๆ กับว่าที่เจ้าบ่าว เอ้อ!! จะลดน้ำหนักกันมั๊ยเนี่ย! สำหรับวันเวลาที่แน่นอนจะแจ้งให้ทราบฉบับหน้า นะจ๊ะ

ขอเอาใจช่วยสำหรับคิซย์เก่าที่ได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศ 2 ท่านในต้นปี ประเดิมด้วยคุณหมอชัชชัย ปรีชาใจ (รุ่น 18) คุณหมอดมยาสุดเนียบ ไปศึกษาต่อ FRCA ที่ประเทศอังกฤษ กำหนดการ 4 ปี น้องๆ ดมยาคงคิดถึงอาจารย์มาก ขออวยพรให้เรียนจบสำเร็จกลับมาถ่ายทอดความรู้ให้น้องดมยารุ่นต่อไปนะจ๊ะ อีกท่านคือคุณหมอณัฐ หิรัญยาภาส (แมน รุ่น 20) คุณหมอผ่าตัดทางด้านศัลยกรรมไปศึกษาต่อด้าน colorectal ที่สิงคโปร์ 6 เดือน คุณหมอมอินทรา (อิน รุ่น 21) ภรรยาสาวหน้าใสตลอดกาลคงไม่เหงาหงอน ธิบาย มีน้องไวๆ นะ แต่งมานานแล้วเดี่ยวจะตามเพื่อนไม่ทัน

ขอแสดงความเสียใจ กับการเสียชีวิตของคุณหมอศรทรง หงส์ลดาธรรม (รุ่น 8) เมื่อ 30 ต.ค. '46 ที่ผ่านมา มีคิซย์เก่าไปร่วมแสดงความเสียใจ และทางสมาคมฯ ก็ได้ร่วมทำบุญไปเรียบร้อยแล้ว

ท้ายนี้ ข่าวกิซย์เก่าสอบ fam.med กันเป็นจำนวนมาก เมื่อ พ.ย. ที่ผ่านมา ขออวยพรให้ผ่านกันทุกคนนะจ๊ะ เป็นของขวัญปีใหม่ พบกันฉบับหน้า สวัสดีปีวอกจ้า....

โน่นนิด นี้น้อย

ตีวากรณ์ อุบลชลเขตต์

☆ จากยูบีซี ช่อง 38

Crime Scene Investigation หน่วยปฏิบัติการสืบสวนคดีอาชญากรรม บอกว่า การเสียชีวิตมี 4 ลักษณะ

1. ประสบอุบัติเหตุ
- 2.ฆ่าตัวตาย - อัศวินบาตกรรม
3. ถูกฆ่าตาย - ฆาตกรรม
ถ้าถูกฆ่าตัดตอน - วิสามัญฆาตกรรม
4. เสียชีวิตตามวิถีธรรมชาติ กล่าวคือ
  - แก่ตาย ไข้ๆ ก็ตาย จะเร็วหรือช้าเท่าไหนแหละ
  - เป็นโรคตาย
  - ตายแบบไร้ร่องรอย เช่น อาจหายไป จนต้องบ้านที่กว่าตาย (แล้วมัน ?)
  - ทาสาเหตุไม่พบ แต่ก็ตายอยู่ดี

☆ ของจริง CEO = Chief Executive Officer
การบริหารแบบมอบอำนาจความ
เป็นผู้นำให้กับหัวหน้าแต่ผู้เดียว
ของเพี้ยน CEO = Chief Extravagant Officer
หัวหน้าซึ่ง "เวอร์" อวดเก่งอวดอำนาจ

☆ ถล่มตัว (คำนี้มีวิวัฒนาการมาจากคำว่า ถ่อมตัว)
ออกุสต์ โรแดง ปฏิมากรที่ปั้นรูป
"The Thinker" ซึ่งมีชื่อเสียงมาก-ก-ก บอกว่า
"ผมก็แค่เอาหินอ่อนมาก่อนหนึ่ง แล้วก็กระเทาะ
ส่วนที่ผมไม่ต้องการ ตรงนั้นนิด ตรงนี้หน่อย
เท่านั้นแหละ"

☆ ประชดเล็กๆ (จากหนังสือท่องเที่ยวที่ฝรั่งเป็นคนเขียน)
คนสวีตส์ มีอุปนิสัยคล้ายหมี คือเป็นมิตรและซื่อซ้า
จึงมีคำเตือนว่า ห้ามเล่าเรื่องซ้าซ้าให้คนสวีตส์ฟังในวันศุกร์
เด็ดขาด เพราะว่าเค้าจะรับมุข และระเบิดเสียงหัวเราะ
นั้นนะ อาจเป็นวันอาทิตย์ ขณะที่สวดมนต์
อยู่ในโบสถ์ก็เป็นได้

☆ ภาซิด VS ภาซิด
- ยิ่งใหญ่เท่าไร ก็ยิ่งตีเท่านั้น
- ของดีๆ มักจะมาในห่อเล็กๆ

- ซ้าๆ ได้พัวสองเล่มงาม
- คนที่ซ้าซ้า มักจะเสียโอกาสเสมอ

- การช่วยกันคนละไม้คนละมือ จะทำให้
งานนั้นลุล่วงไปด้วยดี

- มากหมอมากความ

- การจากกัน ทำให้รักกันมากขึ้น
- สามวันจากนารีเป็นอื่น

(คนที่จากไปดังหาก ที่เขินอื่น ส่วนนารีตัวก็เล่นกอล์ฟของเค้าคนเดียว
หรือกับอารีต่อไป ตามปกติแหละ)

☆ ไม่บอกไม่รู้เนี่ย.....

ทอมมี ลี โจนส์ ดารา (ที่ทั้งใบหน้าและหุ่นไม่
ธรรมดาใจสาว) ที่เล่นเรื่อง *The Fugitive* - สำรทำ กับแฮร์ริสัน
ฟอร์ด *The Client* - พยรมตัวสย กับซูซาน ซาแรนดอน และ
แมรีด เรนโพร (สยบตัวจริง) และ *Rules of Engagement* -
คำสั่งฆ่าคนบริสุทธิ์ กับแซมมวล แจ็คสัน นั้นนะ ครั้งหนึ่งเป็น
เพื่อนร่วมห้องนอน (ในหอพักจะ อย่าคิดลึก) กับอดีตรอง
ประธานาธิบดีอัล กอร์ เมื่ออยู่ปี 1 ที่ฮาร์เวิร์ดเยียวมา

☆ ภาษาอังกฤษ มีคำประเภทที่ไม่ว่าจะสะกดจากซ้ายไป
ขวา หรือขวาไปซ้าย ก็เหมือนกันทั้งนั้น เช่น

Otto

madam

Ada

แล้วภาษาไทยละ มีแบบนี้มีมัย ขอถาม

☆ ป้ายหน้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง ที่ดับลิน ไอร์แลนด์
.....ถ้าต้องการบริการที่สุภาพและมีประสิทธิภาพ
โปรดบริการตนเอง.....

☆ .....ศพนี้คงลอยขึ้นมาจากแม่น้ำ หลังจากแบคทีเรีย
ย่อยสลายภายในแล้ว และเป็นศพที่ไม่สร้างความผิดหวัง ถ้า
อยากอ่าเจียน.....

จากเรื่องฆาตกรย่อนรอย โดยแพทริเซีย คอว์นเวลล์
แปลโดย (ถ้าไม่ใช่สุวิทย์ ชาวปลอด ก็ทีมของเค้าแหละ)

บันทึก
ที่ไม่

ลับ

เพื่อนใหม่

พ.ศ.2533 เป็นปีแรกที่พวกเราต้องเข้ามาเรียนในที่แห่งนี้ เป็นนักศึกษาแพทย์รุ่นที่ 18 ของ "สงขลานครินทร์" เป็นเวลา 2 เดือน หลังจากการสอบสัมภาษณ์ที่สำนักงานภาควิชาศัลยศาสตร์-ออร์โทปิดิกส์ ผมเฝ้ารอการเปิดเรียนด้วยใจจดใจจ่อ เพราะว่าจากนี้ไปเราจะได้เป็นนักศึกษาแพทย์อย่างเต็มตัว ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่า จะต้องเรียนอย่างไร หน้าอย่างที่เขารว้อ ลอกเหมือนที่เขาพูดกัน หรืออะไรอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการรับน้องใหม่ การประชุมเชียร์ หรือผ่าศพ

รุ่นผมมีด้วยกันอยู่ 98 คน ครั้งหนึ่งเป็นเด็กที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยระบบโควตาของภาคใต้ ซึ่งแน่นอนว่าเป็นเด็กได้แห้วๆ หรือไม่ก็ไม่ได้แห้วโดยสิ้นดาน แต่มาเรียนในภาคใต้ตั้งแต่ ม.4 อีกครั้งหนึ่งเป็นพวกที่สอบมาด้วยระบบส่วนกลาง ที่ส่วนหนึ่งเลือกที่เป็นอันดับแรก และส่วนหนึ่งผิดหวังมาจากสถาบันแห่งอื่นที่เก่าแก่มากกว่า ไม่ว่าจะเป็นจุฬา รามมา หรือศิริราช แต่ไหนๆ ตอนนั้นก็ไม่มีสิทธิ์กลับลำกันแล้ว ลองมาเรียนร่วมกันดูสักยก ไม่ไหวค่อยไปเอ็นทรานซ์กันใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม ก็มีคนไม่หลวมตัวมากอยู่กับพวกเราถึง 2 คน ดังนั้นเมื่อจบวทศกันแล้วรุ่น 18 ที่มีเลขหน้าหน้าว่า 3325xxx (33 คือปีที่เข้าเรียน 25 คือรหัสของคณะแพทย์ ส่วนตัวเลขอีก 3 ตัวหลัง คือ รหัสประจำตัวของแต่ละคน) จึงเหลือเพียง 96 คนเท่านั้น

สถานที่ที่เราต้องรับรู้จักทำความคุ้นเคยคือที่อยู่หลับนอน หอพักในมหาวิทยาลัย เป็นที่พึ่งของนักศึกษาต่างจังหวัดอย่างผม หอชาย 2 เป็นหอของเด็กใหม่ฝ่ายชาย ลักษณะหอแบ่งเป็น 3 ปีก คล้ายเครื่องหมายรถเบนซ์ ส่วนผู้หญิงจะไปอยู่ที่หอ 3 - 4 ซึ่งรูปทรงจะคล้ายกัน เพียงแต่จะเหมือนเครื่องหมายรถเบนซ์ 2 อันต่อกันนั่นเอง อีกที่หนึ่งคือสถานบันเทิงของปากและกระเพาะ มันคือโรงอาหาร ละแวกหอพักนั้นมีอยู่ 2 ที่ ถ้าเป็นมื้อกลางวันเราจะไปทานกันที่โรงอาหารที่เรียกกันว่าคาเฟ่ แต่ถ้าเป็นกลางคืนก็จะทานกันที่โรงข้าง ไม่ใช่โรงเลี้ยงช้างหรอกครับ มันเป็นที่รวมร้านอาหารหลายๆ ร้านเข้าไว้ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบบ้าง เกะกะบ้าง ถ้าเป็นร้านชายข้าวก็จะมุ่งด้วยสังกะสีอย่างดี ถ้าขายน้ำ ก็จะมีส่วนที่เป็นลานที่โล่ง ร้านขายน้ำนั้นจะมีอยู่ 2 ร้าน ร้านเจ้าได้หัวเป็นร้านที่ผมกับผองเพื่อนมักใช้บริการเป็นประจำ หลายคนรวมทั้งเจ้ เขีย และเด็กเสิร์ฟล้วนแล้วแต่อารมณ์ดี ยิ้มง่าย ไม่ว่าจะเป็นร้านไหนในโรงข้างจะขายดีมาก นักศึกษาไม่นิยมไปทานข้าวนอกมหาวิทยาลัย

เพราะว่ามันค่อนข้างเปลี่ยวถ้าต้องออกไปไม่กี่คน สมัยก่อนนั้นยังมีการดักจับลันรอกกันอยู่ค่อนข้างบ่อย ไม่ว่าจะเป็นทางช่องเขา ซึ่งทางแคบเล็ก สองข้างทางเป็นป่าสวนยางครึ้มไปตลอดความยาว หรือทางข้างวัดโคกนาหว ที่แสนจะเปลี่ยว วังเวง และแสนจะซรุซระ อ่างน้ำ ม.อ. เป็นอีกที่หนึ่งที่ต้องรีบไปเยือน เพราะว่าที่นั่นเป็นสัญลักษณ์อันหนึ่งของ ม.อ. เลยก็ว่าได้ ที่นี้เป็นจุดนัดพบ จุดออกกำลังกาย จุดนั่งคลายอารมณ์ และเป็นอีกหลายๆ จุด ประสงค์ ความจริงน่าจะเปลี่ยนชื่อเป็นอ่างอเนกประสงค์ให้มันรู้แล้วรูดตไปเลย ว่ากันว่าอ่างน้ำนี้มีลักษณะเป็นรูปหัวใจ แต่เมื่อผมขึ้นไปพิสูจน์บนเขาคอหงส์แล้ว ไม่เห็นว่ามันจะเหมือนตรงไหนเลย แต่เวลาไม่ไปก็ว่าตามๆ กัน เพราะมีไม่กี่คนหรอกที่จะไปดูให้เห็นกับตาว่ามันเหมือนตรงไหน ที่อ่างน้ำแห่งนี้อากาศและบรรยากาศดีเป็นที่สุด เพราะว่าด้านทิศเหนือและทิศตะวันออกเป็นภูเขา คอหงส์ อากาศที่พัดเป็นรูปวงรีว่างอยู่ทางทิศใต้และทิศตะวันตกเป็นสันเขื่อน ไม่ว่าจะเป็นไปเยือนเวลาไหนของวันถึงดงมสดแสนจะบรรยาย แต่ใครจะไปเยือนตอนเที่ยงตรง แล้วมาเล่าให้ฟังบ้างก็ไม่ว่ากัน แต่อย่างมากที่สุดว่าผมก็เป็นพอ

ในวันแรก เราต้องไปรวมกันที่หอพักนักศึกษา ซึ่งเป็นที่ที่เราต้องรอลุ้นว่าใครจะเป็นเพื่อนร่วมห้อง เราต้องอยู่ด้วยกันในห้องพักนั้นนาน 1 ปี รุมเมฆ คือคำที่เราใช้เรียกสถานะของเพื่อนใหม่ร่วมห้องเหล่านั้น ในฐานะเด็กใหม่ ผมอยากอยู่กับเพื่อนๆ สมัยโรงเรียนเดิมมากกว่า แต่ก็นั่นแหละมหาวิทยาลัยอยากให้เรา มีเพื่อนใหม่โดยเร็ว จึงต้องมีนโยบายจัดห้องให้โดยที่เราไม่สามารถแย่งได้ ไม่เป็นไรเลยครับ ใจจึงจกอย่างผมสามารถที่จะปรับตัวได้อย่างดีอยู่แล้ว รุมเมฆของผมอยู่คณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์อีก 2 คน คนหนึ่งเป็นรุ่นพี่ที่เรียนมานานหลายปีแล้ว ถูกรีไทร์แล้วกลับมาเรียนใหม่ เป็นเด็กชิว คำว่าเด็กชิว เป็นศัพท์ใหม่สำหรับผม มันหมายความว่าพอสซึลครับ พอสซึลที่หมายความว่าโบราณ ดึกดำบรรพ์ ที่เรียกอย่างนี้ก็เพราะว่า นักศึกษากลุ่มนี้ เรียนแล้วเรียนอีก เรียนจนเข้าใจต้องแท้ บางคนเรียนจนรุ่นน้องกลับมาเป็นอาจารย์สอนตัวเองเลยก็มี บางคนสอบมาเรียนใหม่ก็เพราะว่าที่เรียนเมานั้น ไม่ใช่สาขาที่ถูกต้อง ส่วนหนึ่งก็เป็นแบบรุมเมฆของผม ที่ต้องเรียนใหม่ก็เพราะว่าสอบตกหลายครั้งเหลือเกิน จนมหาวิทยาลัยต้องขอความกรุณาให้ออกก่อนจบแล้วทำหนังสือขอสอบใหม่ได้ เพื่อนรุ่นเดียวกันกับผมส่วนหนึ่งก็เป็นเด็กชิว บางคนชิวมาจากคณะเภสัช บางคนมาจากวิทยา-

ศาสตร์ เป็นเรื่องปกติครับที่หลายคนเกิดค้นพบตัวเองหลังจากเรียนไปได้ระยะหนึ่ง แต่ก็เป็นส่วนดีที่ได้เรียนกับเพื่อนกลุ่มนี้ เพราะเราจะมีบุคลิกเป็นผู้นำกลุ่ม มีไอเดียมากมายเสนอใหม่ๆ อยู่เป็นประจำ ไม่น่าแปลกเลยใช่ไหมครับ ก็เรียนมากก่อนเราตั้งปีหนึ่ง ยิ่งบางคนเรียนมาตั้งหลายที่แล้วด้วย พี่โต้งเป็นคนแรกที่ผมรู้จักในฐานะเด็กชิวที่มีบุคลิกน่านับถือเป็นที่สุดด้วยวัยวุฒิที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเกือบ 30 ปี ที่ให้ผมเลื่อมใสในตัวพี่โต้งเป็นอย่างมาก แต่หลังจากที่คบกันไปกันมาได้ระยะหนึ่ง โหงพี่โต้งกลายเป็นโต้ง และไอ้โต้งในบางครั้งก็ไม่สามารถทราบได้ คุณชายสุดหล่อก็เป็นอีกคนหนึ่งที่เราได้มีโอกาสเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกัน ที่เรียกว่าคุณชายนั่นไม่ใช่ว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใครไอ้ไอซีไหน แต่เพราะความเป็นคนที่คิดว่าตัวเองหล่อไม่ติดหิน ผมเป็นนางคำสลายจนต้องลูปให้เพื่อนๆ เห็นตลอดเวลา และคำพูดที่เสนาะเพราะจริงจนพวกผมเลื่อมใสอย่างมากในตอนแรกที่พบกัน จึงต้องเรียกว่าคุณชายตลอดมา เป็นว่ารุ่นเราเองนี้มีเพื่อนชิวมาอยู่ร่วมกันประมาณ 20 เปอร์เซนต์เห็นจะได้ ไม่น่าเชื่อว่าพวกเราสามารถทำให้ความเป็นเด็กใหม่เพชรกับเด็กชิวนั้นอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมกลืน

ปัญหาแรกสุดที่ทำให้พวกผมลำบากใจอย่างมากในการอยู่ร่วมกันกลับไม่ใช่เพราะอายุ เด็กชิว หรือภาษาใต้ กลาง อีสาน เหนือ แต่กลับกลายเป็นการจดจำเพื่อนใหม่ให้ชื่นใจโดยเร็วที่สุดต่างหาก เชื่อไหมว่าเรามีเพื่อนร่วมรุ่นชื่อไอ้ต๊อง 4 คน ไอ้ ไอ เป็นคนแรกที่อยากจะแนะนำให้รู้จัก ไอ้เป็นเด็กชิวคนหนึ่ง เธอชิวมาจากมทิดล ไอ้ ไอ เป็นเด็กกิจกรรมมาตั้งแต่อยู่ที่มทิดลแล้ว เมื่อมาที่ ม.อ. ก็เลยต้องทำงานต่อไปด้วยใจรักอย่างยิ่ง ดังนั้นไม่ว่างานไหนต้องงานไหนในช่วงแรกของการเรียนนี้ ไอ้ ไอ จะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง และรวมถึงการเป็นแรงงานเองอยู่ตลอด วันหนึ่งของการเตรียมตัวจัดพาน เพื่อร่วมกิจกรรมไหว้ครูของมหาวิทยาลัย ไอ้ ไอ ซึ่งเป็นผู้นำในการจัดพานและรวบรวมเพื่อนๆ ให้มาช่วยกันจัดพาน เมื่อเห็นว่าเวลานั้นเริ่มล่วงเลยไปเรื่อยๆ พานก็ยังไม่มีแว้วว่าจะเสร็จลงง่ายๆ มันทั้งลุย ทั้งเล่น ทั้งต่างกันเอง และอีกหลายๆ ทั้งที่เป็นไปในทางไม่สร้างสรรค์ก็มี ด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน เธอจึงไปหาซื้ออาหารว่างมาให้เพื่อนๆ ซึ่งก็เป็นน้ำจากโรงช้างของเจ้ได้หัววัน ส่วนใหญ่เป็นไอ้วัลติน ไอ้วัลตินเป็นถุงๆ หลายถุงก็หมดลงไปอย่างรวดเร็ว และเมื่อต้องเริ่มคลายความว่างลง เพื่อนๆ ก็เริ่มที่จะระลึกถึงบุญคุณของไอ้ ไอ้ จึงลงความเห็นกันว่า ต่อไปนี้ต้องเรียกเธอว่า ไอ้ ไอ (วัลติน) เพื่อเป็นการระลึกถึงบุญคุณและคุณงามความดีของเธอตลอดไป ไอ้คนต่อมากคือไอ้ต๊อง ไอ้ต๊องเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่จบมาจากสตรีวิทย์ ด้วยความที่เป็นคนตัวเล็ก เวลาทำอะไร เดิน เล่น วิ่ง ก็มักจะได้รับความคิดเห็นจากเพื่อนๆ เสมอมา วันหนึ่งขณะที่เดินผ่านข้างๆ อาคารแห่งหนึ่งของคณะวิทยาศาสตร์ มีคนบอกว่าต๊องนี่เป็นห้องกรือสของเด็กทันตะฯ ไอ้ไออยากรู้มากกว่า มันเป็นอย่างไรรอดใจไม่ไหวจึงป็นปลายตะกายต๊อง เพื่อที่จะดูให้ได้ลองหลับตานึกภาพดูว่า กำแพงตึกที่สูงประมาณ 2 เมตรครึ่ง กับ

เด็กสาวตัวนิดเดียวที่มีความสูงประมาณ 1 เมตรครึ่งกว่าๆ แล้วทำทางที่ตะกายตะกายอยู่ในตอนนั้นมันเป็นอย่างไรรู้ไหม ดั่งนั้นเพียงไม่ถึงสัปดาห์ ไอ้ (ตะกาย) ต๊อง จึงเป็นที่รู้จักและจดจำอย่างรวดเร็ว ไอ้คนต่อมากเป็นไอ้ที่มีรูปร่างสูง เป็นคนสวย ร่ามดี เธอจบมาจากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และในความที่เธอหน้าตาดีนี่เอง วันหนึ่งขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไอ้ไอเฝ้านักชมไปว่า "ไอ้ไอตาสวยจริงๆ สวยเหมือนตาควายเลย" มันชมไปด้วยความจริงจัง เพราะเคยเรียนมาแล้วอาจารย์สอนอย่างนั้น อานิสร์ก็เลยส่งถึงไอ้ เพราะจากนั้นมาเพื่อนๆ ก็เรียกเธอว่า ไอ้ตาควาย เรียกไปเรียกมา มันก็เหลือเพียงไอ้ควายเท่านั้นเอง ไอ้คนสุดท้ายมีที่มาก่อนข้างจะซับซ้อน เธอจบการศึกษาจากโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย ไอ้ชอบชวนคุยเรื่องวาบวาม บางครั้งอาจจะออกไปทางลามกเล็กน้อย แรกๆ เพื่อนๆ ก็เฮไปด้วยสนุกดี แต่ด้วยความที่เธอพูดเก่งมาก ออกจะไปทางมากจนเกินไปด้วยซ้ำ ในบางครั้งจนเพื่อนๆ เริ่มรำคาญ ในที่สุดคงจะไม่มีสรรพนามใดที่จะเหมาะสมไปกว่าคำว่าเลื่อม ดั่งนั้นชื่อไอ้เลื่อมจึงบังเกิดขึ้นหลังจากเรียนไปไม่ถึงเดือน

นอกจากจะมีไอ้ทั้ง 4 ให้จดจำกันแล้ว เรายังมีต๊องอีก 2 คน ต๊องแรกเป็นเด็กชิว ตัวโต และมักจะมึนรอยยิ้มที่มุมปาก อยู่เสมอ ต๊องชอบไปไหนมาไหนคนเดียว เดินเร็ว เวลาพูดมักจะติดเสียงหัวเราะอยู่บ่อยๆ และด้วยความที่ตัวโตกว่าต๊องคนอื่นๆ จึงเรียกกันว่าต๊องใหญ่ ต๊องเล็กเป็นอีกคนหนึ่งที่จะลืมไปไม่ได้ ตัวเล็กกว่าต๊องใหญ่ เป็นเด็กที่สอบเทียบมา อายุยังน้อยอยู่ ต๊องเล็กเป็นลูกชายของนักธุรกิจแถวๆ ปทุมธานี จบมาจากโรงเรียนบดินทร์เดชา ต๊องเล็กเป็นคนเรียนเก่ง อ่านหนังสือแล้วสามารถจำและจับประเด็นได้ดี นอนดึกไม่เป็น สามทุ่มกว่าก็หลับสนิทแล้ว แรกๆ ก็นึกว่าไม่น่าจะเรียนเก่ง เพราะมันเล่นนอนแต่หัวค่ำทุกคืน แต่ผลสอบออกมาที่ไร โหงมันจึงได้ทำคะแนนได้ดีทุกที่ ต๊องเล็กไม่ได้เก่งแต่การเรียนเท่านั้น ยังพกความสามารถทางพันธุกรรมติดตัวมาด้วย มันจึงหาช่องทางในการทำธุรกิจตั้งแต่เดือนแรกที่มาอยู่ด้วยกัน เริ่มจากการไปซื้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาวางไว้ในห้องเป็นลังๆ เนื่องจากเล็งเห็นแล้วว่าไอ้พวกเพื่อนๆ ที่ชอบนอนดึกน่าจะหิวง่าย ดั่งนั้นเมื่อการเก็งตลาดได้ผล ต๊องเล็กจึงเริ่มนอนดึกขึ้นเรื่อยๆ มันเปิดขายบะหมี่ครับ บริการดีมาก ทั้งต้มให้ ล้างจานให้ด้วย ราคาที่คิดก็แสนจะเป็นกันเอง คือชามละ 5 บาท เท่านั้น ต้นทุนจากราคาบะหมี่ชองละ 4 บาท ลองคิดดูนะครับว่าหากขายได้หมดกล่อง ได้กำไรของละบาท ก็ตกราวๆ 24 บาท ต่อกล่องครับ ทำทางจะไปรุ่ง ขายได้มากๆ อาจจะเลี้ยงตัวเองได้แน่ๆ แต่ทำธุรกิจร้านอาหารได้เกือบเดือน ต้องทนนอนดึกทุกคืน ล้างชามจนมือเริ่มแห้ง เงินก็เงินถ่อะ ปิดร้านตึกว่า.....

ชายบุหงาเล่าเรื่อง

ตอน : ผู้ - จ - ๑ - ก - ๒ - ๒

การเรียนแพทย์ในปีที่สอง จะมีการเรียนผ่าศพ ด้วย ข้าพเจ้ากับนพตลจัดกลุ่มเรียนกลุ่มเดียวกันมาตลอด

ตอนปีแรกที่เรียนด้วยกัน นพตลเล่าให้ฟังว่าทางบ้านฐานะไม่ค่อยดี พ่อแม่เป็นครูโรงเรียนราชการ ไม่ได้ประกอบอาชีพเสริมรับจาดโหยหวยหรือเดินทางบัตรเหมือนเพื่อนครูคนอื่น พ่อของนพตลเคยเปิดสอนพิเศษที่บ้าน แต่ได้ไม่กี่เดือนก็เลิกไป ด้วยแม่ของเด็กผู้หญิงที่สอนอยู่มายื่นคำบรรพบุรุษอยู่หน้าบ้าน จนแม่ต้องออกไปขอร้องไม่ให้เอาเรื่อง หลังจากประณเจ็ด พ่อของนพตลก็ทะเลาะขั้นนึ่งกูกับแม่ ที่กระเบาใบใหญ่ออกจากบ้าน ตะโกนเสียงดังว่าจะไม่มาเหยียบที่บ้านอีก

นพตลเรียนผ่านปีที่หนึ่งมาได้อย่างทุลักทุเล นพตลเที่ยวบอกคนอื่นว่าเป็นเด็กกิจกรรม การที่ทำกิจกรรมมากๆ ทำให้รู้จักคน รู้จักชีวิตมากขึ้น ทำให้เป็นแพทย์ที่ดีกว่าคนอื่น ส่วนเรื่องการเรียนเอาไว้เมื่อไรก็ได้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ค่อยเห็นนพตลทำกิจกรรมใดนัก ชั่วแต่อ่านหนังสือพิมพ์ กิณน้ำชา และดูทีวี ซึ่งสามารถเล่าละครหลังข่าว และวิจารณ์การแสดงของตัวละครได้ทุกเรื่อง

นพตลชอบวิชาผ่าศพมาก นพตลบอกข้าพเจ้าว่า ทำให้สามารถเข้าใจชีวิต และสัมผัสถึงความละเอียดอ่อนของสรีระ ข้าพเจ้าได้ยินแล้วกลับกลัว

คราวนั้นเป็นนายกเปรมเป็นนายกสมัยแรก มีนักศึกษาแพทย์หลายคนมองเห็นสิ่งผิดปกติหลายอย่างขณะเรียนในห้องเรียนการผ่าศพ บางคนเห็นผู้หญิงผมยาวบนหัวมีปิ่นลิ้นยาว ยืนมองอยู่หน้าต่างกระจก บางคนเห็นผู้สูงอายุนั่งผ้าถุงจับจับ ใส่เสื้อคอกระเช้า ยืนเคี้ยวหมากแต่ไกล บางคนได้กลิ่นดอกราตรี กลิ่นรูปอบอวลไปทั่วและหายไปโดยเร็ว

นพตลชวนข้าพเจ้ามาพิสูจน์เรื่องนี้ โดยนัดหมายให้ข้าพเจ้ามานอนในห้องผ่าศพด้วยกัน ปกติข้าพเจ้าเป็นคนไม่กลัวผี มักกลัวคนมากกว่า พอ นพตลนัดข้าพเจ้าก็ตอบตกลงไปโดยไม่คิดสิ่งใด เพราะคิดว่าคงพูดเล่นเสียมากกว่า ตกเย็นนพตลมาหาข้าพเจ้าถึงห้อง เตรียมถุงใส่ของมาเต็ม

ข้าพเจ้าก็ไม่อึดอดด้วยใจอยากลองคืออยู่บ้าง จึงตามกันไป เราไปถึงประมาณห้า ทุ่มสี่และที่นอน เราคุยกันเสียงๆ จนเกือบสองยามก็ง่วงเฝิบกันไปเอง ก่อนนอนนพตลก็พูดทำออกมา ถ้ามีผีจริงก็ขอให้ปรากฏตัวให้เห็น นพตลนอนหลับสนิท ข้าพเจ้านอนไม่หลับตลอดคืน ด้วยพื้นห้องและอากาศเย็นมาก ปลายเท้าเป็นตะคิวอยู่บ่อย สาบานได้ว่าข้าพเจ้าไม่เห็นหรือได้ยินสิ่งใดๆ เลย จนเช้า นพตลก็ตื่น บอกกับทุกคนว่ามีผีมาหาหลายตัว การกินอยู่ลำบาก ต้องการให้ทุกคนทำบุญไปให้ เนื่องจากห้องเรียนเดิมเป็นที่ป่าช้าเก่า ข้าพเจ้าฟังพูดก็เฝิบ พลอยฟังด้วยความตื่นเต้นไปด้วย มีหลายคนเชื่อ สัปดาห์ต่อมาจึงงานทำบุญใหญ่ อุทิศส่วนกุศลแก่สัมภเวสี ณ ที่นั้น

นพตลเรียนไม่จบ หลังจากเหตุการณ์นั้นสามเดือน นพตลเริ่มพูดคนเดียว พูดเร็วจนเราฟังไม่ทัน บางครั้งพูดเป็นเสียงผู้หญิง บางครั้งพูดเป็นเสียงคนแก่ นพตลสอบตกหลายครั้งและก็ต้องลาออกไป ข้าพเจ้าไม่เจอนพตลอีกเลย เพื่อนหลายคนมาถามข้าพเจ้าที่หลังว่า คืนที่ไปนอนห้องผ่าศพเกิดอะไรขึ้น ข้าพเจ้าสาบานได้ว่า ข้าพเจ้าไม่หลับตลอดคืน ด้วยพื้นห้องและอากาศเย็นมาก ปลายเท้าเป็นตะคิวอยู่บ่อย ข้าพเจ้าจึงเดินออกมานั่งคุยกับยามหน้าปากทางเข้า จนใกล้สว่างจึงเดินไปนอนใกล้ๆ นพตล ข้าพเจ้าไม่เห็นหรือได้ยินสิ่งใดๆ เลย

*****

แต่...เพื่อนผู้จากไป

นายแพทย์ศรทรง หงส์ดารมภ์
ศิษย์เก่าแพทยศาสตร์ ม.อ. รุ่น 8

เมื่อเวลาบ่ายของวันที่ 31 ตุลาคม 2546 เพื่อนของเรา ร.ต.อ. น.พ.ศรทรง หงส์ดารมภ์ ได้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ ในระหว่างเดินทางไปทำธุระที่อำเภอบ้านโป่ง ทำให้เสียชีวิต

เมื่อพวกเราทราบข่าวต่างก็ตกใจและเสียใจอย่างมาก เพื่อนร่วมรุ่น 30 คนจากทั้งหมด 66 คน ได้ไปร่วมกันสวดพระอภิธรรมศพที่วัดชลประทานรังสฤษฎ์ เมื่อคืนวันที่ 2 พฤศจิกายน 2546 ทั้งนี้เนื่องจากญาติพี่น้องและเพื่อนๆ อีกมากยังไม่ทราบข่าว ทางเจ้าภาพจึงได้เก็บศพไว้ 100 วัน ก่อนทำการฌาปนกิจศพ ซึ่งจะแจ้งวันเวลาให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง

หมอ ม.อ. รุ่น 8 ของแสดงความเสียใจกับครอบครัวของศรทรง และขอให้วิญญาณของเพื่อนไปสู่สุคติ.....

น.พ.ทกัญ ถิ่นธรา
ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่น 8

เฉลย : สารศิษย์เก่าฯ ฉบับเดือน ก.ค.-ก.ย. 46 ถามว่า ภาพปกหลังสารศิษย์เก่าฯ เป็นรูปของศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่นใด คำตอบคือ รุ่น 6

ผู้ที่ตอบคำถามถูกเป็นคนแรก และได้รับของที่ระลึกจากสมาคมฯ คือ นายแพทย์ระพีพล ภูบุญธร ณ อรุณยา รุ่น 4

New

ทางสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ได้จัดตั้ง "กองทุนสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์" ในมูลนิธิโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ เพื่อเป็นทุนการศึกษาแก่นักศึกษาแพทย์ นักเรียน นักศึกษาที่ยากไร้ และเพื่อกิจกรรมการกุศลต่างๆ ตามมติของกรรมการบริหารสมาคมฯ

โดยท่านสามารถแจ้งความประสงค์บริจาคเพื่อ

- ☉ บริจาคเงินเข้าบัญชีสมาคมฯ เพื่อการดำเนินกิจกรรมของสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์
- ☉ บริจาคเงินเข้ากองทุนสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ในมูลนิธิ ร.พ.สงขลานครินทร์ เพื่อเป็นทุนการศึกษาแก่นักเรียน นักศึกษาที่ยากไร้ และกิจกรรมการกุศลต่างๆ

ชื่อ (น.พ./พ.ญ.).....สกุล.....
 รุ่นที่.....(ถ้าเป็นศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์) ปีการศึกษา.....
 ที่อยู่.....
 ตำบล.....อำเภอ.....
 จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
 e-mail : .....

มีความประสงค์บริจาคเงิน จำนวน.....บาท
 (.....)

โดยวิธีการ

- ☉ ธนาคารที่ส่งจ่ายแพทย์หญิงกอบกุล ตั้งสินมั่นคง ปณ.คองหงส์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
- ☉ โอนเงินหมายเลขบัญชี 565-2-49962-1 ชื่อบัญชี สมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ช.ไทยพาณิชย์ สาขา ม.สงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
- ☉ เช็คของขวัญส่งจ่ายบัญชีสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

ปุจฉา???

อโศกต้นนี้ อยู่ที่ไหน?...

ส่งคำตอบมาที่สมาคมศิษย์เก่า คณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

หรือ E-mail : cthanapa@ratree.psu.ac.th

รางวัล: ส่งไปถึงผู้ที่ตอบถูกเป็นคนแรก